

VEZÉRCIKK

Vízválasztó • Kovács Zoltán

Az 1996-os év több szempontból is vízválasztónak ígérkezik Közösségünk életében. Hogy pontosan mire gondolok, azt jobban megérthetjük a következő történet segítségével, melyet egy bibliaiskolástól hallottam.

Történt, hogy a kacsák elmentek az istentiszteletre. Folyt az éneklés, dicsőítés, majd a kacsá lelkipásztor megszólalt: „Testvéreim, hiszitek, hogy mi tudunk repülni?” „Ámen, halleluja!” – volt a válasz. Kis idő múlva a lelkipásztor ezt mondta: „Elhiszitek, hogy ugyanúgy tudunk szárnyalni, mint más madárfajok?” Hangzavar, „ámen, halleluja!” a válasz. Később a lelkipásztor ismét megszólal: „Testvéreim, mi olyan gyorsan és magasan tudunk repülni, mint a sasok!” Még nagyobb hangzavar, „ámen, halleluja!” és kitörő taps jelezte a hallgatóság lelkesedését. Aztán folytatódott az istentisztelet, a végén pedig a kacsák hazatotyogtak.

Az idei év az, melyet várva vártak vezetőink, hisz – mint mondják – ígéretük van az Úrtól, hogy az evangélizáció terén mostantól szervezeten és terveik szerint fognak menni a dolgok – ébredés várható. Testvéreink nem is ülnek ölbetett kézzel, hanem ami részükről megtehető volt, megtették. Idén – a Gyülekezetplántáló Bibliaiskolai Tanfolyamhoz kapcsolódóan – 14 héten át folyamatos evangélizáció lesz Budapest különböző pontjain. A munkások 14 külföldi gyülekezetből érkeznek egy-egy hétre, így remélhetőleg az akció végére sem fogy el a lendület. A sohasem látott méretű evangélizációs hadjárat egész évre leköti a Sátormisszió egyik sátorát. Maga a Sátormisszió idén már harmadik évadjának vág neki, vagyis túl van a tapasztalatszerzés nehéz időszakán. Idén először a Diáksziget rendezvényein is ott lesz a sátor, s vele az evangélium! A nagy tervek tehát megvalósulóban vannak, s ha a Mindenható is mellénk áll, ebből valóban ébredés lesz!

A fenti történetre visszatérve vezetőink nem csak azt mondták, hogy „repülni” tudunk – a kacsák tényleg tudnak repülni egy keveset, amíg el nem híznak –, hanem a gyakorlatban is megpróbálnak „felszállni”. Az ő felelősségük, hogy ne tűzzenek ki irreális célokat – ne mondják, hogy olyan magasan és gyorsan tudunk „repülni”, mint a sasok –, a miénk pedig, hogy szavukra hallgatva tényleg próbáljunk meg „repülni”, vagyis teljes erőnkől támogatni a nagy budapesti evangélizációsorozatot. Kétségeink hangoztatása helyett inkább munkálkodjunk!

A nagy cél valóra válhat, ha nem úgy viselkedünk, mint a kacsák: ha vezetőink reálisan terveznek, mi pedig nem csupán üres lelkesedéssel, hanem valódi tettekészséggel reagálunk. „Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben” (1Kor 4,20).

Az idei év vízválasztó, mert eredményeiben megmutatja, ki áll a helyén és ki nem, ki a szájhős, aki csak a tömegben lelkesedik a hangulat kedvéért, és ki az, aki valóban hordozza a munkának terhét. Kiderül az is, hogy ki képes belátni és korrigálni tévedését, és ki marad meg hibájában.

Érdekes év lesz tehát 1996. Kíváncsian várom a fejleményeket, és – remélem, olvasóimmal együtt – igyekszek a jó oldalra állni.

MEDITÁCIÓ

Az élő víz ereje • Pánczél János

Az Úr Jézus Krisztusról csak kevés helyen van megírva az, hogy kiáltott. És csak akkor tette, ha fontos dolgot akart hangsúlyozni hallgatói számára. Mindenesetre a Jn 7,37–39a versekben ezt olvassuk: „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék. Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet veendőök valának az őbenne hívők”.

Az élő víznek egyedül Urunk, Jézus a forrása. A vízért menő samáriai asszonynak azt mondta: „Ha te kérted volna őt, ... adott volna neked élő vizet.”

A víz a természetben az élet nélkülözhetetlen feltétele. Aki szomjas, annak szükségét semmi nem elégítheti ki, hanem csak a szomjat oltó víz. A második világháborúban az észak-afrikai heves német-angol páncélos ütközetekben nem az döntötte el a csatát, hogy melyik félnek voltak gyorsabbak a harcokcsijai vagy hatékonyabbak a lövegei. Leginkább az volt a döntő, hogy a tankok belsejében a 60–80 fokos hőségben kinek tartott tovább a vize. Mert akiknek elfogyott a vizük, nem volt más választásuk, minthogy kidugják a fehér zászlót: inkább hadifogságot, mint szomjhalált!

A folyók mentén az egész világon kisebb vagy olykor óriási erőművek termelik a civilizált élethez feltétlenül hozzátartozó villanyáramot. Ezt pedig a mozgó víz erejével teszik, amely hatalmas generátorokat képes mozgásba hozni, működtetni.

Jézus a maga helyett elküldött Szentlélekről mint élő víznek folyamairól beszél a fenti igék szerint. Itt viszont nincs szó többé természetes vízáradásról, amely szennyezett folyók vize is lehet. A Szentlélek munkájáról, erejéről, kiáradásáról szólva olyan területre léptünk, amelyre csak levetett sarukkal tehetjük a lábunkat. Olyan sokszor merészelünk megszokottan, tiszteletlenül, megtisztulatlan szívvel és szájjal az Úr jelenlétébe menni, mondván, hogy „Uram, Uram”! Tisztítsuk meg az életünket, rendezzük el a dolgainkat, s akkor a hálaadásunk, a teljes szívből való dicsőítésünk kedves lesz az Úr előtt! És Ő az akarata szerinti, hitből való imát meghallgatja. Csak szomjúhozzuk az Urat, és éhezünk Őt! Ekkor a miénk az ígélet: „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot, mert ők megelégtettek.”

Bűnbocsánattal, örömmel, erővel, a Szentlélek által.

Ugyanakkor meg kell tanulnunk állhatatosan, engedelmisségben, hittel, csendben várni az Úrra, mindig megvárva szavát, vezetését, kijelentését. „Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt...” (Zsolt 40,2). Mert Ő valóban szól, ki akarja magát jelteni, közli hatalmának szavát, hogy átformáljon, megtisztítson, felkészítsen, felhatalmazzon és kiküldjön, mint az első tanítványokkal tette. Ő mondta: „Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket” (Jn 20,21). Ha valóban küldetésében járunk, Ő maga jár előttünk, Ő cselekszik: az Ige által vagy próféciában szól, megkötözötteket szabaddá tesz (tisztátalan lelkek olykor ma is nagy hangon kiáltva mennek ki; ApCs 8,7), betegek gyógyulnak meg, újjászületettek betelnek Szentlélekkel különböző kegyelmi ajándékokban is részesülve. Ő, az Úr cselekszik, s mi eszközei, tanúi vagyunk dicsőséges munkájának.

„Teljesedjete be Szentlélekkel” (Ef 5,18) – folyamatosan, csordultig, túlaradóan, s akkor Jézus erejével, a Szentlélek hatalmával folyik a szolgálatunk. Az aratás munkája sürgős. Szentségben és tisztaságban járva tisztán működnek a kegyelmi ajándékok is. Tisztaságból tisztaság árad. Aki győzelmes volt a bokáig vagy derékig érő vízben, azt elviszi az Úr – úgy tapasztalom – a megúszni való vízre. A mi dolgunk a teljes engedelmisség, s így a megúszni való vízben is vállalja értünk a felelősséget az Úr. Tapasztalati alapon éljük át az Igét: „Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben” (1Kor 4,20). Az Úr gyakran látható

jelekkel is megerősíti az Igét: Ő együtt akar munkálkodni velünk. S mi alázatosan, örömmel dicsőítjük Őt. Közben pedig az élő víz – Istennek Szentlelke, teremtő Igéje – árad rajtunk keresztül mások megtérésére, szabadulására, gyógyulására, a szolgálatra való felkenetésére. Mily öröm volt megtapasztalni, hogy amikor Szentlélek-kereszttségért imádkoztunk, e lelki ajándék megnyerése pillanatában a kiszakadt haskéreg is nyomtalanul meggyógyult, a nyolcéves teljesen néma kisfiú Jézus Krisztus nevében egyszerre beszélni kezdett, vagy a gyógyíthatatlannak tűnő, krónikus vesebetegségben szenvedő leány a hit imájára meggyógyult, s azóta három egészséges gyermeket szült, ő maga is egészségesen. Dicsőség az Úrnak a régebbi s egészen friss gyümölcsökért is. Isten hú, a Szentlélekkel együttmunkálkodó szolgálait sokfelé ma is „a bizonyságoknak ily nagy fellege veszi körül” (Zsid 12,1). Mily jó, hogy „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz”. Munkájában és cselekedeteiben is.

Jézus azt ígérte: „Vesztetek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok, és lesztek nékem tanúim...” (ApCs 1,8). Ezt az erőt, ami ígélet szerint a miénk, valóban vegyük el hittel; gyümölcsében Isten dicsőségére, a gyülekezet építésére! Mindenesetre Jézus a legnagyobb árat fizette értünk golgotai áldozatával. Nekünk is meg kell fizetnünk a mennyei erő árát! (Az üdvösségünket bár ingyen kegyelemből kaptuk.) Az első keresztények naponta háromszor jöttek össze imádkozni: az akkori időbeosztás szerint reggel, a nap 3. órájában, délben, a 6. órában és délután, a 9. órában. S az eredmény: az Apostolok cselekedeteiről írott könyv annak tartalmával és csodáival, az evangélium erőteljes terjedésével.

Fehér-Oroszországban (résztevé, személyes, élő bizonyág alapján tudom) egyes gyülekezetekben naponta háromszor, máshol naponta kétszer jönnek össze a hívők imádkozni – természetesen kinek-kinek a munkája, lehetősége szerint. S az eredmény: nagy ébredés, egymást követően új gyülekezetek jönnek létre. Vagy például Kambodzsában 15 km-t is gyalogoltak egy-egy imaóráért. Kínában az üldözések között, rejtett helyeken, olykor betonon, néha barlangokban térdelnek a hívők hosszú ideig. S a következmény: továbbra is rohamos ébredés, jelek és csodák erősítik meg a hirdetett Igét. Az ébredés kiemelkedő munkásai az egész világon többnyire ezt hangsúlyozzák: „A hívők összefogott közbenjáró imái a fő fegyverünk.” Ez kevesek, erre elhívottak esetében még lelki hadviseléssel is párosul. Ebbe pedig gyakran a komoly böjtölés is beletartozik.

Krisztus annyit jelent: „a Felkent” (ApCs 10,38). Vele kapcsolatban mind a Zsolt 45,8-ban, mind a Zsid 1,9-ben arról olvasunk, hogy „Szeretted az igazságot, és gyűlölted a hamisságot; annakokáért felkent téged az Isten, a te istened *örömmel olajával* a te társaid felett”. Az élő víz áradásával együtt jár, Isten országába beletartozik a szenvedés is, de a Szentlélek általi öröm is. Pál apostol mindig „örömet” imádkozott, a római fogságból pedig azt írta a filippibelieknek – és nekünk is –, hogy „örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!” Az Úr akarja adni és adja is Szentlelkének erejét, csak merjük bátran odaszánni az életünket, „testünket élő, szent és Istennek kedves áldozatul”. Az ilyeneken beteljesíti Urunk az ígéletét: „A szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen” (Jel 21,6).

Út Gázába • ifj. Kovács Béla

Az Apostolok cselekedeteiben olvasunk egy rendkívül figyelemreméltó történetet, amikor a Szentlélek a személyes bizonyágtételen keresztül hatalmasan és dicsőségesen megnyilvánult. Az etióp kincstárnok, vagy a régi fordításban a szerezsen komornyik megtéréséről tudósít a Szentírás Fülöp evangélista munkálkodása nyomán. Igaz, ez esetben egyetlen ember jutott üdvösségre, nem úgy, mint Péter apostol pünkösdi prédikációja után, amikor háromezren tértek meg, de a Szentlélek ezzel éppen azt bizonyítja, hogy Isten előtt nincs személyválogatás, és Neki egy ember is kedves. Öröm van a mennyben egy bűnös megtérésén is!

Először nézzük meg a szereplőket, milyen helyzetben voltak, és találkoztak egymással a Szentlélek vezetése alatt!

Az etióp főember

Az etiópok királynőjének, a kandakének nagyhatalmú és gazdag tisztségviselője ez az ember, aki éppen szekeren zötyög hazafelé. Jeruzsálemben járt Istent imádni, és ezért igen sokat, kb. kétezer kilométert kellett utaznia Etiópiából a cseppet sem biztonságos úton. Lehet, hogy több hónapig is tartott az utazás. Őt azonban ez nem rettentette vissza attól, hogy elinduljon az élő Istent keresni.

Etiópia és Izrael között már hosszú évszázadokra visszanyúló kapcsolatok voltak, gondoljunk csak Salamon király és Sába királynője találkozására, akinek országa valahol Etiópia környékén lehetett. Később izraeliek költöztek vissza Egyiptomba a babiloni hódítás idején, akik aztán Jahve tiszteletét terjeszthették. Mindenesetre nem kizárt, hogy a távoli Etiópiában is éltek az élő Isten követői.

Hogy a kincstárnok hogyan kezdte el Istent keresni, erről nem olvasunk. Fontosabb, hogy hogyan találta meg a Szentlélek gondviselése által. Szekeren hazafelé Ézsaiás próféta könyvét olvasta, amikor Fülöp felült mellé. Kutatta az Írásokat, és azokban próbálta fellelni Azt, akit Jeruzsálemben nem talált meg. Hiszen a templomi istentiszteletek Jézus Krisztus feltámadása után merő formasággá váltak, mivel Isten már nem volt ott. Őt már Fiában lehetett meglegelni és felismerni. Az etióp ezért csalódottan ment vissza hazájába, mert bizonyára a színpompás templomi szertartás ellenére sem találkozott Azzal, akire vágyott. Szíve megalégtetlen maradt. Úgy jött ki a templomból, ahogy bement. Üresen. És most már hazafelé megy. Még kutatja az Írásokat, még érdekli, miről szól a prófécia, de ha nem kap választ, lehet, holnap már kezébe se veszi a tekercseket. Elmegy a templomtól talán örökre.

Az etióp főember szívének megértéséhez még van egy nagyon fontos adalék, amit a magyar bibliafordítások szemérmesen nem adnak vissza. De a bibliamagyarázatok mind megegyeznek abban, hogy ez az ember eunuch volt, vagyis megférfiatlanították, bizonyára gyermekkorában. Különb az ókori világot ismerve elképzelhetetlen lenne, hogyan lett ebből az emberből a királynő igen közeli udvari tisztségviselője. Ez az etióp meg volt fosztva férfiúi mivoltától, ami sokunk számára boldogságot és derűt jelent. Nem vehetett senkit feleségül, és soha nem lehettek gyermekei. Nem simogatták kedves gyermeki kezek, nem becézhetette felesége gyengéd hangja. Ez az ember csonka volt, szívében nem csak megviselt, hanem megtört. Élete, mint a kiszáradt fa. Csoda-e ha az élő Istent akarta, és ezért a gyötrelmekkel nem törődve vállalta a hosszú utat Izraelbe? Igen, Isten Igéje szól a heréltekhez is, különb nevet ígérve nekik a fiakban és lányokban tovább élő névnel (Ézs 56,3–5)! Igen, akarta ezt a kegyelmes és szerető Istent! Akarta megismerni Őt.

Most mégis csalódottan, szíve keserűségében zötyög a szekéren. Hát nincs Isten? Az Úr viszont meglátta és megszánta. Keresett tehát egy engedelmes embert.

Fülöp

Az ApCs 6,5–6 szerint a jeruzsálemi gyülekezet diakónusa volt, Szentlélekkel és bölcsességgel telve, Istvánhoz hasonlóan. Az üldözés idején Samáriába ment, és ott nagy erővel hirdette Krisztust. (ApCs 8,4–8). Sok béna és sánta meggyógyult, megszállottak szabadultak meg. Nagy öröm lett abban a városban Fülöp munkálkodása nyomán. Még Simon mágus is elámult az Isten nagyságos dolgain. A Szentlélek használta Fülöpöt, és ő hagyta magát használni. Kész volt Istenről szólni, nem ijedt meg a pogányoktól, de még a varázslótól sem. Kereste, hol és mit tehetne az Úrért. Isten szeme széttekint a Földön, és keresi, ki az értelmes és istenfélő. Ez esetben Fülöpöt találta ilyennek. Amikor szükség volt rá, hogy egy kétségbeesett embert vigasztaljon és az Úrhoz vezessen, a Szentlélek szólt neki: „Menj el a gázai útra, amely néptelen.” Ő pedig visszakérdés nélkül elindult. Az Úr nem mondta neki,

hogy miért, csak menj. Bizonyára ott volt a szívében, hogy a Szentlélek valami különleges munkára szólítja, és kész volt rá.

A gazdag utazók akkoriban fegyveres kísérettel jártak. Feltehetően az etióp is. A Szentlélek vezette Fülöpöt: menj oda, csatlakozz hozzá. Különben Fülöp talán félt volna odamenni a kincstárnok szekéréhez. Amikor viszont meghallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa (mert a régiék fennhangon olvastak), megdobbant a szíve. Hát ezért kellett nekem eljönni erre a járatlan útra!

Az etióp szíves invitálására Fülöp felült a szekérre. Már tudta, mit kell mondania. Hirdette neki Krisztust az Írások alapján. A Szentlélek munkája csodálatos volt! A szívében megtört, de kereső ember rátalált Urára, akit hiába keresett a templomi kavalkádban. Érezte, igaz, amit ez az ismeretlen szegény ember mond neki. Ímhol a víz! Miért ne keresztelkednék meg? Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia! Leszálltak és Fülöp bemerítette őt. Aztán a Lélek újabb területre ragadta el Fülöpöt, de éppen ez volt kegyelmi jelül Istentől a kincstartó számára. Igen, ímé az én Istenem Ó! És tovább ment az útján örömmel.

És te?

Igen, te nem vagy Fülöp, de még csak nem is a jeruzsálemi gyülekezet tagja. És hol vannak már szerecsen komornyikok? És különben is, járt utat járatlanért el ne hagyj!

De Isten Szentlelke nem változott! És sajnós az emberi nyomorúságok sem. Ma is sok „etióp főember” járja az utakat, elfelé a gyülekezetből, kifelé Isten népe közül. Még kezükben a Biblia, fülükben visszhangzik a dicsőítő ének, de üresek és csalódottak. Holnap már nem nyitják fel a Szentírást, és nem jönnek el újra Jeruzsálembe. Mert nem találkoztak Istennel a forgatagban. Nem értették meg szavát, és nincs, aki megmagyarázza. Az összetört, megnyomorított ember mit is tehetne? Ki megy el utána? Kinek szólhat a Szentlélek, menj el a járatlan útra? Mert lehet, járatlan az, és a testvérek közül senki sincs, aki veled menjen, amikor el akarsz menni egy szegény szenvedőhöz, vagy bemenni a kórházba a betegek közé, az öregek otthonába az időseknek szólni Krisztust. Lehet, hogy kinevetnek és értelmetlennek tartják ezt. Még hogy eunuchért elmenni, aki ráadásul szerecsen is??

Az Úr Jézus viszont elment az egy bűnösért. A Szentlélek is noszogat: Csatlakozz hozzá! Ül le mellé, és hallgasd meg! Csendben fogd meg a kezét, és imádkozz vele! Nem a pünkösdi tömeg ez a jeruzsálemi utcán, akiknek Péter prédikál, sőt tüzes nyelvek sincsenek. Csak egy szegény ember, aki kifelé megy Isten népe közül. Járatlan az út, mert jobb Jeruzsálemben lenni. Jobb a gyülekezetben, mint leülni egy „pogány” mellé, és csendben lelkigondozni őt. A Szentlélek azonban vezet: most erre, most oda. Erőt ad, amikor csatlakozni kell hozzá. Mert ez a legnehezebb: megszólítani és leülni mellé. Aztán pedig szól általad. „Nyisd meg a te szádát és én megtöltöm azt”.

Testvérem, mikor a Szentlélek eljön, hogy megújítson, veszel erőt, hogy csatlakozni tudj embertársadhoz, és beszélj vele. Fülöp engedelmes volt. Nagyon nehéz ez, és fáj, amikor kudarcot vallunk. De van újrakezdés, mert hosszú az út Gázáig, és sok szerecsen jár rajta.

FÓRUM

Isten és az UFO-k • Süveges Imre

{k1996101}

A nyári sátormisszióban (Budapest, XVII. kerület) az utcamiisszió során ismerkedtem meg egy korombeli fiatalemberrel, aki érdeklődve többször végignézte az előadott pantomim-darabokat, s végighallgatta a bizonyágtételeket. Már hosszasan beszélgettünk, amikor

kiderült róla, hogy a helyi UFO-figyelők klubjának a vezetője. Többször megfordult gyülekezetünkben, amikor egy meghívást kaptunk tőle, hogy tartsak egy előadást klubjában „UFO-k és a Biblia, avagy mi a véleménye Istennek az UFO-król?” címmel. Napjaink egyik legnépszerűbb témája újból és újból felbukkan az újságokban, televízió-, és rádióműsorokban. Az e témával foglalkozó könyveket gyorsan elkapkodják. Kinek vagy minek szól ez a nagy érdeklődés?

Az UFO-hit (UFO: Unidentified Flying Objects – Azonosítatlan Repülő Tárgyak) az elmúlt fél évszázad új valláspótléka. „Teológiáját” bestseller könyvek tették ismertté. Ilyen például *Erich von Däniken* könyve, az „Istenek ivadékai vagyunk” (1987-ben jelent meg, két év múlva magyar nyelvre is lefordították). Hazánkban Hernádi Gyula, Nemere István, Keviczky Kálmán – hogy csak az ismertebbeket említsem – törekednek elmélyíteni az UFO-k misztériumába, az űrlátogatók jelentőségébe vetett hitet, félelmeket és reményeségeket.

„A megoldás az űrből érkezik. A magasabbrendű civilizáció beavatkozik életünkbe – rendet tesz. Meg akarja mutatni a jobb utat. Fel kell készülni az űrből érkezett más életformákkal való találkozásra” – hangzanak az újkori próféták sokatmondó kijelentései.

Mi sem jobb bizonyítéka az UFO-k jelzésének, mint hogy sokan találkoztak velük, némelyeken műtéteket végeztek, esetleg nemi kapcsolatra került sor. Rejtélyes jelenségek, űrlátogatások, fénypompában feltűnő űrjárművek mind-mind az új valláspótlékot erősítik. Szinte minden nap hallunk, olvasunk az írott vagy elektronikus médiában egy-egy jól megszerkesztett „bizonyágtételt” az emberek UFO-s élményeiről. Ennek eredményeképpen a statisztika azt mutatja, hogy a népesség 60–70%-a hisz az UFO-kban.

Sok hívő ember érdeklődve, mások kételkedéssel teszik fel a kérdést: a Bibliának mi a véleménye az UFO-król?

Véleményem szerint az UFO-jelenségek három kategóriába sorolhatók:

1. Titokzatos, todományosan nehezen magyarázható természeti jelenségek (a jelenségek 15%-a). „...és hatalmas jelek tűnnek fel az égen.” „És akkor jelek lesznek a napban, holdban és csillagokban...” (Lk 21,11; 25).

2. Emberi hiszékenység (a jelenségek 15%-a). Pl. székesfehérvári eset: titokzatos körképződmények a gabonátáblában, az „UFO tudósok” magasröptű tudományos magyarázata után kiderült, hogy diákok egyszerű csínytevéséről van szó.

3. Démoni jelenségek (a jelenségek 70%-a). A Sátán megtévesztése nyomán az UFO-kat bukott angyalok, démonok testesítik meg.

Tehát az UFO-k léteznek, csak nem azok, akiknek mondják, s mutatják magukat.

A Biblia elmondja, hogy az utolsó időkben lelkünk ellensége a legerősebb hitető és megtévesztő lelkeket küldi el az emberek félrevezetésére: „...az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak” (1 Tim 4,1).

Az ördög gondoskodott arról, hogy fokozatosan bevigye a köztudatba legújabb teóriáját. Jó eszköznek bizonyult Hollywood, a filmek világa (pl. E.T., Csillagember stb.), a sci-fi irodalom (Science Fiction – tudományos képzelgés irodalma), továbbá, a vég nélküli híradások a médiákban a különféle jelenségekről teszik lehetővé és elfogadhatóvá az új vallást. Az ember minél több ilyen információt hall a fent említett eszközökön keresztül, a fantáziálgatásból (mesékből) egyre hihetőbb, „tudományosan bizonyítható” ismeret lesz. Egy biztos! Valakinek kell lenni az információáradat mögött!

„...mert gyümölcséről lehet megismerni a fát” (Mt 12,33).

„...Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt” (Mt 7,17–18).

Az események következményei, gyümölcsei utalnak a forrásra! A Biblia Istenről, emberről, angyalokról, tisztátalan szellemekről, Sátánról beszél. Az „űrből érkezőket” ezekbe a kategóriákba kell beilleszteni.

Az ördögről azt olvassuk, hogy mindig igyekszik a homályos háttérben maradni, hogy ne

lepleződjön le, aminek következtében nyilvánvalóvá lenne gonoszsága az ember előtt. Ezért mint a „világosság angyala” (2Kor 11,14) a „titkos tudományok birtokosa” (2Móz 7,11) lép fel. Nem véletlen, hogy gyakran találkozunk bizonyos homályos kifejezésekkel, mint például: *azonosítatlan* repülő tárgyak, *ismeretlen* intelligencia, stb... Ezek a fogalmak szintén a forrásra utalnak.

Röviden nézzük meg az UFO-k tevékenységeinek gyümölcseit! A tavalyi péceli istentisztelet élő rádióközvetítése után sok telefonhívás és levél érkezett. Az egyik segélykérő levél nagyon sok szomorú információt közöl ebben a témakörben. Megpróbálom röviden összefoglalni tartalmát úgy, hogy a levéltitkot ne sértsem meg. A levélíró barátnője belehabarodott az UFO-kba, de senki sem foglalkozott új teóriájával. Később egyre újabb és súlyosabb dolgokkal állt elő. Már szellemekkel is kapcsolatba lépett – médiumnak vallotta magát. Egyre félelmetesebb dolgokról beszélt. Állapota súlyosabb lett, így bekerült az ideggondozóba, most van folyamatban a rokkantnyugdíjazása. „Azóta engem is gyötör a félelem, nem tudok szabadulni ezektől a gonosz gondolatoktól” – írja a levélíró.

Megdöbbenő az a fokozatos leromlás, ami az UFO-hiten keresztül egyre mélyebbre viszi az illetőt, a teljes tönkremenésig.

Az UFO-hit kapu a reinkarnációba vetett hit és okkultizmus felé. Teljesen beleilleszkedik a New Age (új kor) szellemi irányzatába, ami mindent befogadva s összemossa, a „sok út vezet Istenhez” elvet vallja. Isten Igéje legegységesebb kijelentései közé tartozik az az állítás, hogy csak egy út vezet az Atyához: Jézus Krisztus.

Jacques Walke asztrofizikus, UFO-kutató „Dimenziók: az idegenekkel való kapcsolatteremtések dokumentum-gyűjteménye” című könyvében így jegyzi fel: „Egyes szemtanúknak az a benyomásuk támadt, hogy ördögi lényeket láttak, mivel a szóban forgó lények ugyanazzal a kiszámíthatatlan gonoszsággal viselkedtek, amit a köztudat az ördögöknek tulajdonít.” Sokan a találkozásukat egy félelmetes, undorító lényvel jellemzik, ahogy számos újságtudósításból kiderül. Már a média híradásaiból is egyértelműek bizonyos gyümölcsök, amelyek utalnak az eredetre. A teljesség igénye nélkül néhányat felsorolok:

- furcsa jelenségek (kopogások, recsegés, látomások)
- érdeklődés a parajelenségek, okkultizmus iránt
- fizikai betegségek kialakulása (fejfájás, daganatos megbetegedések, stb.)
- lelki eredetű problémák (alvászavar, félelmek, hallucinációk, zavartság, különféle cselekvési kényszerek stb.)
- új információk megszerzése (féligazságok, hamis ismeretek)
- teljes összeomlás, megszállottság, öngyilkosság.

Természetesen ezek nagy többsége csak fokozatosan, és nem az UFO-hit kialakulásának kezdeti stádiumában jelentkezik. Az ördög gondoskodik a tetszetős csomagolásról, de a tartalma gonoszsággal van telítve.

Összességében elmondható, hogy ez egy régi jelenség a megtévesztés új köntösében! Az UFO-hit a spiritizmus materialista változata, megújult formában. A Bibliának határozott véleménye van a spiritizmusról: szigorúan tiltja, mivel ez tudatos odafordulás a Sátánhoz, és ezért halálos bűn (3Móz 20,27; 5Móz 18,10–12)!

Az UFO-kba vetett hit iránytévesztés: leköti az ember hitvilágát, és elválaszt a szerető Istentől. A Jer 10,2 arra bátorít, hogy „...az égi jelektől ne féljete...” – ne is foglalkozzunk velük! Az ember keres, és sok esetben az ördög megtévesztése nyomán félresiklik. A Biblia azt tanácsolja: keressétek az Urat, hívjátok segítségül nevét. Aki pedig Istent keresi, az meg is találja, és újjászületik a Szentlélek által (Mt 7,7–8).

Keressük Istent – és ne az UFO-kat –, hiszen csak a Teremtő tudja betölteni az ember lelkében levő ürességet tartalommal; bűnbocsánattal, szabadsággal, szeretettel, békességgel és reménységgel. Az egyik testvér bizonyágtételében ezt így fogalmazta meg: „Vonzott az UFO-k titokzatos világa, ami hidegnek és félelmetesnek tűnt. Isten távolinak látszott, de

melegséget, szeretetet sugárzott, így mellette döntöttem!” (Tóth János)

Az UFO-klub tagjai – kb. 40–50-en – egy kisebb terembe bezúfolva figyelmesen hallgatták az előadást. Néhány perccel később a Szentlélek leszállt, és az előadásból erőteljes evangélizáció lett, még a varázsvesszőjével manipuláló hölgy, és a furcsa kéztartásból ítélve az „energiákat kibocsátó” társa sem tudta megakadályozni az evangélium győzelmét. Mivel az evangélium mögött az egész Univerzumot kezében tartó, szerető, igazságos, szent és jó Isten áll.

Az UFO-któl Istenhez • Tóth Zoltán

Teljesen ateista családban nőttem fel. A mai fiatalok megszokott életét éltem. Általános iskola, szakközépiskola, majd felvettek a főiskolára. Sok barátom volt, s a főiskolások szabad életét éltük, bulikra jártunk. Nem éreztem semminek hiányát, csak néha egy kis ürességet, és azt, hogy mindezek ellenére egyedül vagyok. De az élet forгатaga elnyomta ezeket az érzéseket.

Azután befejeztem a főiskolát, és minden barátom ment a maga dolgára. Ők hazautaztak, és én is otthon, Pécelen kezdtem dolgozni. Hirtelen társaság és barátok nélkül maradtam.

Belekerültem a dolgozós hétköznapok szürkeségébe.

Ekkor kezdtem azon gondolkodni, hogy vajon ennyi-e az élet, mi az értelme, van-e valami magasabb célja, mint a munka, nősülés, gyermeknevelés és végül a halál. Ebben az állapotomban kezdtem érdeklődni a természetfeletti dolgok, az UFO-k, a parapszichológia iránt. Sok sci-fi-t olvastam, és ezek hatására egyre jobban elhittem, hogy az UFO-k léteznek, és valóban figyelnek minket. Könyveket olvastam ebben a témában, és álmodoztam, hogy mi lenne, ha a kertünkben leszállna egy UFO. Persze az UFO-kkal együtt jött a keleti misztika is, a jóga, a meditáció, a reinkarnáció, a különféle harcművészetek. Isten létét elvettem, és inkább az önmegvalósításban hittem. Most, ahogy visszatekintek, úgy látom, teljes homályban éltem, és tapogatóztam a sötétben, de nem találtam semmit.

Épp egy olyan könyvet olvastam, amiben bizonyítani akarták a Biblia alapján, hogy UFO-k telepítették a Földre az embert, és a bibliai helyszínek nem ott vannak, ahol azt ma mondják, amikor egy régi barátom elhívott a helyi gyülekezetbe. Nem tudtam, hogy van ilyen Pécelen, és nem ismertem onnan senkit, de azért elmentem vele. Úgy mentem el, hogy majd én felvilágosítom őket arról, hogy mi is az igazság, tudniillik, hogy az UFO-któl származik az ember.

Amikor azonban bementünk, úgy éreztem, egy másik világba csöppentem. Valahogy szinte kézzelfogható volt a szeretet. Amikor beszélgettem az ottani fiatalokkal, úgy láttam, hogy igazán érdekli őket, honnan jöttem, mi van velem, miről mit gondolok. Ezt azelőtt igazából sehol sem tapasztaltam. Itt azonban mint egy akkumulátor, feltöltődtem szeretettel, türelemmel.

Elkezdtem gyülekezetbe járni. Már alig vártam a vasárnapokat, amikor feltölthettem az „akkumulátoromat”, ami hétközben teljesen lemerült. Egyre inkább megértettem, hogy amiben eddig hittem, az csak köd, és lassan semmivé foszlik. Tudtam, hogy Istenre van szükségem, az Ő világosságára. Érett bennem az elhatározás, hogy Isten mellé kell állnom, mert különben nincs értelme az életemnek.

Azt is megláttam és megértettem, hogy Jézus Krisztus az igazi Megváltó, és nem az UFO-k. Ő halt meg érttem a kereszten, és mosta le minden bűnöm, mert a bűneim választottak el Istentől.

Azóta döntöttem az Úr mellett, és elfogadtam kegyelmét. Ettől kezdve megváltozott az életem. Az Úr most már naponta tölti az akkumulátoromat, így az nem merül ki. Arról is megbizonyosodtam, hogy az UFO-k a Sátán ködösítései, amivel Istenről próbálja elterelni az ember figyelmét. Én azonban ebből a sötétségből és ködből Isten fényébe léptem, és most már

tudom, mi az életem értelme: az, hogy szolgáljam Öt.

KÖRKÉP

Kecel • ifj. Kovács Béla

A Duna-Tisza köze pünkösdi berkekben nem csak virágzó kertkultúrájáról, szőlőműveléséről, vagy a homoki élővilág féltve őrzött példányairól, netalán az ottani emberek fáradságot és sokszor önmagukat sem kímélő dolgozni tudásáról és akaratáról híres, hanem több szépen növekvő gyülekezetéről is; Kiskőrös, Kecel, Kalocsa. Akik gyökeret vertek ezen a lelki téren sem könnyűnek mondható talajon, és Istenünk kegyelméből gyümölcsöznek. Közülük az egyik, a keceli gyülekezet lelkipásztorával, Városi Ferenc testvérrel készült az alábbi beszélgetés.

– *Először a történelmi gyökerekről érdeklődöm, Feri testvér. Hol vannak azok a gyökerek, amelyek a kiskunsági homokban megkapaszkodva hordozzák a közel száz fős gyülekezetet?*

– Kecelen 1942 óta van pünkösdi gyülekezet, amely még édesapám, Városi István vezetésével jött létre. Ő nem itt lakott, hanem hetente többször is 22 km távolságról biciklivel járt be hóban-sárban a kezdetben házicsoportként indult gyülekezetbe. Az évek múlásával lassú növekedés köszöntött be, de édesapám betegsége alatt a létszám nagyon megcsappant. 1973-ban vettem át a pásztori teendőket, akkor már csak nyolcan voltunk.

– Azóta, de különösen a nyolcvanas évek közepétől látványos növekedésnek indultatok.

– Igen. Fontos fordulópontra volt a gyülekezet életében, amikor 1983-ban beköltöztünk Kecel központjába, új látással, missziós lelkülettel. Kifelé forduló munkába kezdtünk: evangélizáltunk és hívogattunk. Emlékszem, huszonheten jöttünk be a városba, és két év alatt, 1985-re háromszorosára növekedett a létszám. Korábban öt évente tért meg egy-két személy, míg 1986-ban egy évben három bemenést tartottunk tíz feletti létszámmal. A gyülekezet megújult. Sokan tértek meg, és közülük sokan meg is maradtak az Úr mellett.

– *Ebben az időben adtátok ki az első zenei kazettát is a Közösségben „Jön a király” címmel, ami mintegy előfutára volt a ma oly népszerű pünkösdi kazettáknak.*

– 1986-ban volt ez. Persze a hangfelvétel technikája még elég kezdetleges volt akkor. A gyülekezet megújulása magával hozta az új énekek iránti igényt is, és zenész testvérekkel is rendelkezünk, mint ahogyan most is.

De visszatérve a nyolcvanas évek közepére, ekkor kezdtek többen is járnival Kalocsáról, akik később az ottani gyülekezet magját alkották. Ők 1991-ben önállósodtak huszonvalahány fővel.

– *Ekkor már építettétek az új imaházat is.*

– 1987-ben indult az építkezés, amit külföldi adomány nélkül 1992-ben fejeztünk be. Hála Istennek, az üdvözülendők száma közben is gyarapodott, és gyülekezetünk összekovácsolódott ezekben az időkben. 1992-ben sokan tértek meg.

– *Úgy tudom, az ifjúsági munkában szoros kapcsolatot tartotok tágabb környezetetek gyülekezeteivel.*

– 1991 óta minden hónap első szombatján ifjúsági területi találkozót tartunk, amelyen Érsekcsanád, Baja, Kalocsa, Pécs, Soltvadkert, Kiskőrös, Tamási, Komló, Szeged és Paks fiataljai ill. vezetőik vesznek részt. A koordinálást Bálint Miklós, Kurucz Sára, Durkó Albert és jómagam végezzük. Nagyon hasznosak ezek a találkozók. Megbeszéljük terveinket, problémáinkat, beszámolunk az ifjúsági tevékenységekről, együtt imádkozunk.

– *Manapság divatos a házicsoport szervezet a gyülekezetekben. Nálatok van ilyen?*

– Házicsoportjaink nincsenek, aminek talán nem is az az oka, hogy kevés a vezetőnek alkalmas testvér, hanem kevés az, akik időben is ráérnek. Azonban imacsoportok időnként

kialakulnak, például a sátormissziós célokért spontán módon alakultak imacsoportok. Csak a vezetőket jelöltük ki.

– *Nos, elérkeztünk a sátormisszióhoz. 1995-ben és azelőtt is fogadtátok Kecelen a sátrat. Azt gondolom, Olvasóinkat is érdekli a sátormisszió gyülekezeti háttere. Légy szíves beszámolni nekünk erről!*

– Legelőször is el kell mondani, hogy a sátor fogadása nagy kihívást jelent, és próbára teszi a gyülekezet együttműködési készségét és képességét. Nálunk segített rendezni sorainkat. Megvolt az akarás, de a feladathoz fel kellett nőni. Úgy vélem, jól átgondolt stratégia nélkül nem szabad a sátormisszióba belevágni. Nem elég ugyanis népszerűsítő vagy szórakoztató műsorokat összeállítani. Oda kell vonzani minden réteget a városból, és valami maradandót kell nekik nyújtani. Minden estére így megtölteni a sátrat, ez nagy felelősséget is jelent.

– *A gyülekezetben hogyan készültetek a sátormisszióra?*

– Már említettem az imacsoportokat, de az ifjúságban még korábban, a sátor érkezése előtt kb. két hónappal elkezdtünk ezért imádkozni. Jó a közös munka, persze rengeteg gyakorlati feladatot is meg kell oldani, és ezekért felelős testvéreket is találni. A gyülekezet szinte egy emberként mozduljon a közös célért.

– *Milyen rendezvényekkel „csalogattátok” a kecelieket a sátorhoz, hogy aztán az evangélizációt is meghallgassák?*

– Megpróbáltunk színes programot összeállítani. A gyerekeknek foglalkozásokat szerveztünk, különösen jók voltak Rozgonyi Botond bibliai történetei gyermekeknek. Pantomim is volt. Finn testvéreink napközben az utcákon énekeltek, gitároztak, beszélgettek az arra járó fiatalokkal. Nagyon sikeres volt az Immánuel-klub, az ismert kiskőrösi együttes szolgálatával az egyik este, amikor is tea, sütemény és sok zene várta a fiatalokat. Sok hívó könyvet osztogattunk, sportrendezvényeket szerveztünk. Filmet azért nem vetítettünk, mert az előző évben erről nem voltak jó tapasztalataink.

– *Nagyon fontos lehet egy ilyen rendezvénysorozaton a hívogatás.*

– Valóban, sok minden múlik rajta. El kell hogy mondjam, a leghatásosabb a személyes hívogatás. Kértem a testvéreket, minden család vigyen el tíz meghívót, és személyesen adja át azokat. Kértem be címeiket is, ahová postán egy kis levéllel kiegészítve küldtük el a meghívókat olyanoknak, akiket előzőleg ismertünk. Igyekeztünk az értelmiséget is meghívni, sőt a polgármestert személyesen kerestem fel, aki védnökséget vállalt a rendezvény felett. Ez azért fontos, hogy a lakosság elfogadjon minket. Kecelen különösen figyelni kellett a népszerűsítésre, mert az erősen katolikus térségben sokáig lenézett szektások voltunk. Éppen ezért is hívtuk meg szintén személyesen a Kecelen és a környékén fellelhető összes felekezet – katolikusok, reformátusok, baptisták, öskeresztények – lelkesét.

– *Milyen volt a reakció?*

– Általában nem ellenszenves. A baptisták örömmel fogadták, és el is jöttek.

– *Mire kell tapasztalatod szerint figyelni a sátormisszióban?*

– Talán a leginkább arra, hogy ne legyen elszakadva a helyi gyülekezettől. A helyi ifjúság szolgálatai jelenjenek meg, hogy az emberek felismerhessék: ez is idevalósi, meg az is. Persze valahogy reagálni kell az adott város problémáira is. Ami a legfontosabb, az *igényes* evangélizáció: a teljes evangélium hirdetése, nem csak a divatos áramlatok hangsúlyozása. Úgy vettük észre, hogy szívesen fogadták az idős szolgálattelvőket is.

– *Szabad megkérdezni, mennyibe került ez az egész a keceli gyülekezetnek?*

– Százötvenezer forintjába.

– *És megérte? Bár tudom, ezt így nem lehet kiszámítani, hiszen az evangéliumot jóval többen hallották, mint ahányan megtérnek, akiknek a szívében aztán az Úr munkálkodik.*

– 1995-ben körülbelül harmincan töltötték ki a papírt, amelyben jelzik, hogy szeretnének többet megtudni. Őket személyesen látogatjuk és hívjuk az imaházba. Úgy néz ki, közülük nyolcan vannak, akik bemerítkeznek. De tavaly csak egy személy maradt meg. Kérdeztem én

is a gyülekezetet, hogy megérte-e, azt mondták, hogy azért az egyért is megérte.
– *Köszönöm a beszélgetést.*

Beszámoló az OP ülésről • *Durkó Albert*, az OP jegyzőkönyv vezetője

Közösségünk szervezeti felépítésében az évenként ülésező Közgyűlés után az Országos Presbitérium a legfőbb döntéshozó szerv. Így ide kerül minden nagyobb horderejű kérdés megtárgyalásra és döntésre, legyen az akár lelki, akár anyagi jellegű ügy. Ezen az ülésnapon (1995 dec. 2.) is változatos témákkal foglalkozott a Testület.

Először is *Gracza Pál* testvérünk igei gondolatán keresztül mérlegre került az életünk. A Lk 10,38–42 alapján arról beszélt, hogy Márta mindent jól csinált, igazi szolgáló testvér volt, csakhogy ezek teljesen lefoglalták, így a legjobb nem lehetett az övé. Az Úr nekünk is a legjobbat akarja adni, jelenlétének „újságát”, frissességét. E gondolatok jegyében gyakoroltuk is az Úrra való figyelést, a Vele való közösséget.

Terítékre került a kadarkúti táborozások és fejlesztések ügye, az ezekkel foglalkozó kuratórium kibővítése, az Emberbarát Alapítványt támadó sajtóhadjárat, ennek háttere, megoldások és továbblépés keresése, nyugdíjúgyek, segélyezések, részletes költségvetési helyzet, pénzügyi egyensúly javítása, állami támogatások mértéke, statisztikai lapok és kitöltési tudnivalók, 1996. évi Közösségi programok, rádióadások, közgyűlés előkészítése, szociális munkacsoport személyi változásai, konkrét gyülekezeti problémák, Gyülekezetplántáló Szeminárium beindítása, oktatási kérdések, ezeket segítő alapítvány létrehozása, körülöttünk levő lelki problémák és még sok minden egyéb.

Még leírni és elolvasni is sok ezt a felsorolást, nemhogy felelősen dönteni ezekben a kérdésekben. Testvéreink azonban becsülettel állták a sarat, így mindezen dolgok végére jutottak.

Nem zárhatom le úgy a beszámolót, hogy néhány konkrét dologról ne tennék említést.

Íme: A nagy Diabolosz évezredek óta tudja, hogy kell testvért testvérnek ugrasztania. Az utolsó időben élünk, s míg az Úr Jézus készíti menyasszonyát, addig az ellenség mindent megtesz, hogy szétdobáljon mindent. Ne engedjünk neki! Ne engedjük, hogy a karizmatikusok között a Sátán harcot robbanthasson ki! *Közösségünk alapvető érdeke az egység.* Fűzzük szorosabbra a szálakat!

Chernel Gyuláék, Svédországban élő testvéreink több éve már nyugdíjasok, a svéd gyülekezeteket és pásztorokat már nem képviselik. Itthoni esetleges munkálkodásuk magánjellegű, hivatalos támogatás nélküli.

Közösségünk, missziómunkánk finanszírozásában mindenképpen erősíteni kell a közös tehervállalást. A gyülekezetektől befolyt összeg csak kis részét képezi a költségvetésnek. Az a legjobb befektetés, amit az Úrért, az Úrnak adunk.

Emlékeztetem továbbá kedves testvéreimet, hogy az Országos Presbitérium tagjai a gyülekezetek küldöttei, akik beszámolási kötelezettséggel tartoznak az őket küldő gyülekezeteknek. Ha a fentiek kapcsán bárkinek kérdése merült fel, bátran keresse meg a területi OP képviselőt.

Új imaház Jánkmajtison • *Tarr István*

Jánkmajtis Szabolcs-Szatmár-Bereg megye keleti részén található. Több évtizeddel ezelőtt kezdődött községünkben a pünkösdi mozgalom. Nem nagy létszámú gyülekezetünk ez idáig saját udvarunkon volt, egy régi kis épületben. Az utóbbi években gyülekezetünk taglétszáma megduplázódott, és azóta is növekszik. Ezért szükségessé vált egy olyan lakás megvásárlása,

amit imaháznak használhatunk. Imádkozni kezdett a gyülekezet ezért. Nagyon sok helyet megnéztünk, de egyiket sem sikerült megvásárolni. Nem tudtuk, mi Isten akarata. Már az elkezeredés mélypontján voltunk, amikor egy testvérnőnk bizonyossága elhangzott a gyülekezetben. Elmondta, hogy sétált a kisunokájával, és egy új épület előtt haladtak el, ami a falu központjában a legszebb helyen állott. Ez lenne a legalkalmasabb imaháznak. De akkor még nem volt eladó. Isten arra indította a testvérnő szívét, hogy menjen oda, és azért imádkozzon az épület oszlopánál, hogy ez legyen az imaházunk. Ez megerősítette hitünket, és Istenhez fordultunk segítségért. Rövid időn belül az Úr válaszolt imáinkra. Eladó lett a ház, és megkötöttük az adásvételi szerződést számunkra kedvező feltételekkel. Ahhoz, hogy beköltözhessünk, közfalakat kellett átrendezni, amit a helyi testvérekkel közösen végeztünk el. Szükségünk volt még egy mellékhelyiségre, amit építeni kellett, de ez anyagilag megvalósíthatatlannak tűnt. Isten ebben is mellettünk állt. Csodálatos módon vezetett bennünket. Az akkor még használhatatlan szennyvízszaknában több zsák oltottmész volt. Mikor kiszedtük, csodálkozva láttuk, hogy kétszer annyi, mint amennyire nekünk szükségünk lenne. A felesleges mennyiséget elcseréltük cementre. A testvérektől 20–30 darabonként összeszedtük a használható téglát és cserepet. Már minden összejött, de még a faanyag hiányzott. Az egyik testvérünk a fatelepen dolgozott, és ott vettük volna meg a szükséges mennyiséget. Megkérdezte az eladó, kié lesz a fa. Mondták neki, az imaházhoz visszük. A fatelepvezető elgondolkozott, és azt felelte: „nem kell érte fizetni semmit.” Minden megvolt ahhoz, hogy a testvérek felépíthessék ezt az épületet is. Így beköltözhetővé vált imaházunk. Október első vasárnapján érkezett az a nap, amikor Közösségünk nevében Süveges Imre testvér és Cséke László jánkrajtisi polgármester együtt nyitották meg imaházunk ajtaját a gyülekezet számára. Az említett vendégeken kívül Tar Antal, a helyi gyülekezet vezetője köszöntötte a megjelenteket. Megköszönte mindenkinek a munkáját, akik hozzájárultak imaházunk megvalósításához. Cséke László polgármester szavait öröm volt hallgatni. „Kívánom, hogy ez a hely teljen meg igazi megtért lelkekkel, hogy nagyobbítani kelljen a helyiséget.”

Süveges Imre testvér bemutatta az Evangéliumi Pünkösdi Közösség életét, történetét. Igei szolgálatából Isten csodálatosan bátorított és megerősített bennünket.

{k1996102}

Rabok legyünk, vagy szabadok... • Durkó Sándor László

Természetesen szabadok – mondják sokan, különösen március 15-höz kapcsolódóan.

Természetes, hogy mindenki másként érti a szabadságot, és másként a rabságot. Mint egyébként minden, ez is nézőpont kérdése.

Természetesen mi is másként értjük a szabadságot és a rabságot. Abban még nincs nagy vita, hogy a rabság a Sátán rabsága, a szabadság pedig a bűnbánat és bűnbocsánat után Isten szabadsága.

De mi van ezután...?

Természetesen természetes, hogy itt már eltérhetnek a hitbeni meglátások. Az viszont nem, hogy valaki különbnek tartsa magát a másiknál csak azért, mert szegény mondjuk egy régebbi rendet, tradíciót helyez előtérbe az újjal szemben. Azért, mert valami új, nem biztos, hogy jó vagy jobb is. Ez úgy is igaz, hogy ami új, nem biztos, hogy rossz is, sőt.

Valaki nemrég a rabságból mint kötöttségből való szabadulásról, szabadságról, mint kötelező házi feladatról beszélt.

„Testvérek, most mindenki olyat tegyen, amit még soha nem tett” – mondta.

Ő olyat tett, amit mindig szokott, már mint új tradíciót: előre megfontoltan elvágódott, és közben leste a hatást, amely fájdalom, de elmaradt. Ezért természetesen a jelenlevők rabsága volt felelős.

Pedig a hallgatók szabadok voltak, szabadok az ilyen szabadságtól. Bármilyen természetes színűre lehet festeni az újjonnan értelmezett szabadságot, mégis ez már lehet akár a szabadság rabsága is!

Rabok legyünk vagy szabadok?

Szabadok a Szentlélek vezetésére, de nem rabjai a szabadság égíse alatt futtatott emberi manipulációknak, nem rabjai a szabadságnak.

Egyébként nem a keret a fontos, hanem a tartalom, az, hogy a Sátán rabságából kikerülvén az Isten szabadságában éljünk.

Aki pedig az utóbbiban van, az nem az érzelmeket felkorbácsoló lovagokra, hanem Jézusra összpontosít, aki

*„Rabja lett a térnek, időnek,
hogy én, rab, szabad lehessenek...
hogy egyszer a téren, időn túl
szabad szívvel hazamehessek.”*

Ötven éve együtt • Somogyiné Márton Henrietta

Tavaly szept. 15-én ünnepelte ötvenedik házassági évfordulóját a Popovics házaspár Kisvárdán. Popovics János több éve a kisvárdai pünkösdi gyülekezet lelkipásztora. Közel ötven éve áll az Úr szolgálatában. Évekkel ezelőtt Kisvárdán és környékén a falvakban, városokban hirdette az evangéliumot; sokan megtértek és gyülekezetek alakultak szolgálata nyomán.

Ezen a szeptemberi napon emlékeztek az ötven évvel ezelőtti menyegzőre 11 gyermekük, 35 unokájuk és 6 dédunokájuk körében. Emlékeztek az Úr gondviselő kegyelmére is, hiszen Ő vezette és őrizte őket a megtett úton. Jézus Krisztus nélkül nem lenne mit ünnepelniük. Idősen is ugyanúgy fogadalmat tettek, mint akkor rég, de most azt fogadták, hogy házastársukat életük végéig segítik az Úr útján kitartóan járni.

Az Úr áldja meg őket!

A Popovics házaspár és gyermekeik
{k1996105}

Befejezett életút • id. Pintér Imre

„Mert nékem az élet Krisztus, a meghalás nyereség” (Fil 1,21).

92 évesen hívta haza az Úr Pongrácz Pál testvért, a csetényi gyülekezet presbiterét Hosszú pályafutását végig itt élte le Csetényben. Elhunyt testvérünkre a bátor bizonyágtétel volt jellemző egész életében. 1995. november 10-én halt meg. A meghalást valóban nyereségnek tekintette, mert nagyon készült hazamenni Urához. Temetésén – végrendelkezésének megfelelően – ifjú és idős Pintér Imre, valamint Török Lajos testvérek szolgáltak nagyszámú hallgatóság előtt.

{k1996106}

BIZONYSÁGUL

Sorsfordító álom • Pongrácz Pál

%Pongrácz bácsira emlékezve olvassuk szeretettel idős testvérünk bizonyágtételét, mellyel halála után is hirdeti Jézust.

Csetényben születtem 1903. október 20-án. Már tíz éves koromban hullott a jó mag a szívembe, amikor Pongrácz János nagybátyám vezetésével nálunk gyűltek össze vasárnap délutánonként a felébredt reformátusok a templomi istentisztelet után. Szívből imádkoztak, énekeltek, Isten Igéjét olvasva hirdették a megtérés, újjászületés szükségességét.

1914-ben kitört az I. világháború, és édesapám a frontra került. Lett nagy nyomorúság a családban. A betegség és a nyomorúság édesanyámat is imádságra kényszerítette, aki így elkerült a baptista gyülekezetbe, megtért és bemerítkezett. 1917-ben édesapámat hazaengedték a frontról. Anyagilag javult a helyzetünk, de másik oldalról meg az ördög támadott, méghozzá az akkori református lelkipásztoron keresztül, aki édesapámat magához hívatta. Hogy mit beszélt neki, nem tudjuk, csak az lett az eredménye, hogy édesapám édesanyámat kötéllel verte el, hogy ne járjon a gyülekezetbe. Mivel édesanyám ezt szeretettel elszenvedte, azaz nem tanúsított semmiféle haragot édesapám iránt, így nem sok idő múltán már édesapám is eljött néha a gyülekezetbe.

1918 októberében, mikor Juliska húgom még csak 7 hetes volt, édesanyám egy járványban meghalt. Betegágyánál hívó asszonyok imádkoztak érte. A szívükre kötötte, hogyha ő meghal, imádkozzanak négy gyermekéért, hogy azok is megtérjenek. Fél éves korában aztán meghalt Juliska is.

Kishúgom halála után édesapám újra nősült. A háborúban meghalt egyik nagybátyám özvegyét vette el. Ettől kezdve aztán nem járt a hívő gyülekezetbe, hanem a templomba, de én még jártam. 16 éves koromban megismerkedtem a szövőtanfolyamon egy lánnyal, és mire húsvét lett, elcsábított a gyülekezettől. Elmentem vele a táncmulatságba, és ezzel elszakadtam a hívő gyülekezettől. Bántam azután, de nem mertem elmenni közéjük. Ha az utcán mentem, és láttam, hogy hívő jön velem szemben, ha lehetett, elkerültem. Ha nem, mindig mondtak valamit, hogy majd megbánom, és igazuk lett, de akkor már nem törődtem vele. Talán ennek az is oka volt, hogy nem tértem meg, nem merítkeztem be, nem voltam tagja a gyülekezeti közösségnek, de még az is, hogy nem volt hozzám illő lány a jövőre nézve.

Azután lettek haverok, világi barátok, és vitt az ördög a széles úton a bűn áradatában. Hárman voltunk, akik sok bűnbe belevittük egymást a bűn tengerében, talán ha leírnám, el se hinnék! Folytattam a tanult mesterséget, a szövést is. Akkor nagyon sok munka volt ebben. 1,5 kg búza volt egy rőf megszövésének díja (1 rőf 78 cm). Arra is jó volt, hogy még este is dolgoztam, és sok büntől megmentett.

Azután találtam egy kislányt, aki szelíd, kedves és szép, és nagyon jó természetű volt.

Hozzám való, öt évvel fiatalabb, és négy évig jártam hozzá, mikor aztán 1927. okt. 13-án feleségül vettem, akivel 50 év 42 nap házasságot élhettem szeretetben.

Istennek hála, idővel apósoméék adtak házhelyet. Oda építettünk egy kis házat 1931–32-ben. Közben 1930-ban született fiunk, Kálmán. 1933-ban újból fiunk született, Gyula. Éltek tehát családi életünket, rendszeresen járva templomba is. Megválasztottak presbiternek, azután 1948 januárban gondnoknak. Így érkezett el az én nagy napom, szép napom, mikor lemosta Jézus bűnömöt: 1948. aug. 23. Előző este, amikor a család már lefeküdt, a református újságot olvastam, és egy kis cikkben arról írtak, hogy milyennek kell lenni a Biblia szerint a református presbiternek, gondnoknak, Igéikkel alátámasztva; és ha elolvastad és megvizsgáltad magadat, és nem vagy olyan, akkor mondd Ézsaiás prófétával együtt, hogy „Itt vagyok Uram, küldj el engem” (Ézs 6,8). És én mondtam nagyon őszintén, szívből, ez volt az imádságom, és lefeküdtem.

Isten pedig elérkezettnek látta az évtizedek alatt elvetett magok kikelését, és annak gyümölcsseit. Álomban éjjel nagy zúgást hallottam az égen, és kimentünk a feleségemmel, hogy megnézzük, mi az. Láttuk, hogy az égen nagy sasokhoz vagy kisebb repülőgépekhez hasonlók mentek, és hullatták a kénköves esőt a földre, és égett minden, még a föld is. Ettől megrettenve mondtam a feleségemnek, hogy menjünk be a házba, mert mi is elégünk.

Bementünk, de már égett a szoba mennyezete, gerendák, palló, és én elkiáltottam magam:

Végünk van, elkárhoztunk! Ekkor kétfelé nyílt a ház felettünk, és egy vastag fehér felhőben megláttam Jézust, felém nyújtotta jobb kezét és mondta: „Adok időt a megtérésre.” Eddig az álom... Ekkor felültem az ágyon, és elkezdtem imádkozni hangosan. A feleségem kérde, mi történt veled, hogy imádkozol, azaz én kegyelemért kiáltottam. Azt feleltem rá: most nem tudom megmondani, imádkozz te is. Ő is elkezdett imádkozni. Hallok egy belső hangot, hogy nem az ágyamon ülve kell imádkozni, hanem letérdelni a földre. Engedelmeskedtem, letérdeltem a földre, úgy folytattam tovább az imádságot. Újból jön egy hang, hogy most annyi népet kell idehívni, hogy tele legyen a ház, és az mind értem imádkozzon, mert nagyon sok a bűnöm (és eddig nem tudtam, hogy bűnös vagyok). Mondom a feleségemnek, menjen az utcába, a szomszédokhoz, keltse fel őket, jöjjenek imádkozni. Éppen kettőt ütött az óra, és ő mondja, hova menjen éjnek idején, kit keltsen fel álmából, de mégis ment a szomszédokhoz, rokonokhoz. Hívők is jöttek páran, megtelt a ház, aki tudott, imádkozott, akik nem, azok csodálkoztak, hogy mi történik itt most. Világos reggelig tartott ez, és akkor tudtam elmondani az álmomat, és hogy Jézus mit mondott nekem. Ekkor én voltam a világon a legboldogabb ember. Az az öröm, boldogság, békesség, ami az egész lényemet betöltötte, azt kimondani nem lehet, csak átélni. Ekkor születtem újjá, krisztusivá. Azóta testvéreim a nem hívők a teremtés jogán, a hívők meg Krisztus által. Még aznap elindultam hirdetni az örömet, akivel csak találkoztam útközben, és mentem a lelkipásztoromhoz, hogy elmondjam neki is, mi történt velem.

Útközben találkoztam a pünkösdi gyülekezet akkori prédikátorával (György Józseffel), és már olyan húsz lépésnyi távolságról kérde, hogy mi történt veled Pál testvér? És én mondom, honnan tudja, hogy történt velem valami? Látom rólad! – mondja. Mit láthatott? Nagy örömet, boldogságot! Röviden elmondtam neki. Azt válaszolta: Elhívott az Úr téged, Pál testvér. Mondtam neki, hogy a lelkipásztoromhoz megyek, hogy neki is elmondjam a nagy örömet és boldogságot.

Odaérve, a lakás ajtajánál köszöntöm, és mondom, hogy nagy dolog történt velem, szeretném elmondani a nagy tiszteletű úrnak. „No csak mondja hát!” És én mondom, hogy nem itt a konyhaajtóban, hanem az irodában, és bementünk. Leülve elmondtam neki, mi történt velem az éjszaka, milyen álmom volt, és milyen boldog vagyok. Meghallgatta, és azt felelte rá, hogy az ember álmodik sokfélét, jót és rosszat is. Nem tulajdonított az álomnak jelentőséget, mint a pünkösdi prédikátor. Nagyon csodálkoztam ezen, hogy ő nem tudja, nem gondolja azt, hogy engem elhívott az Úr! Pedig Angliában is tanult négy évig teológiát, és mégsem tudta azt, hogy Jób könyvében a 33. részben le van írva, hogy szól az Isten az embereknek éjjeli álomban, látás által, hogy eltérítse a rossz útról és a jó útra térítse. Mikor aztán pár hét múlva elmentem a pünkösdi gyülekezetbe, ott Kalinczák Mihály testvér szolgált, és a Jób 33-ból olvasott fel. Addig én sem tudtam, hogy ez meg van írva a Bibliában; szegény lelkipásztorom sem. Nagyon boldog voltam, hogy most már a Biblia is bizonyítja elhívásomat, hogy Istentől van!

Egy másik alkalommal meg a baptista gyülekezetbe mentem el este. Ott is elmondtam, hogy mi történt velem. Nagy figyelemmel végighallgatták. A végén felállt egy asszonyka a padban, és mondta: „Pál testvér, hát nem emlékszel rá, mikor beteg édesanyádat meglátogattuk, ti is gyermekei négyen ott voltatok, hallottátok mikor azt mondta, hogy imádkozzunk értetek, hogy ha ő meg is hal, ti hívők legyetek. Hát az Úr meghallgatta imáinkat, édesanyátokét is. Áldott legyen az Úr érte!”

És ennek már harminc éve.

Volt a faluban nagy hírverés személyemről és a történésről. Volt aki azt mondta rólam (saját öcsém is), Pongrácz Pál megbolondult!

Nem tudták hova tenni az eseményt.

Pár hétre az esemény után egyik reggel olvastam a Bibliából, és azt az üzenetet kaptam az Úrtól, hogy kérjem meg a lelkipásztoromat, hogy a templomban hadd tegyek bizonyoságot a

templomi nép előtt, hogy nem vagyok bolond abban az értelemben, ahogy egyesek mondják. Egy órával előbb elmentem, és mondom a kérésemet, hogy mit kaptam az Úrtól. Meghallgatott, gondolkodott, és azt felelte, hogy ő megengedné, de ha a felettese, az esperes úr megtudja, akkor őt lebaltázza ezért. „Ha ez így van – válaszoltam –, akkor nem kérem. Talán nem is az Úrtól volt az indíttatás, hanem magamtól, de megyek a templomba, és imádkozom a délelőtti istentisztelet áldásáért.” Ez úgy meghatotta, hogy utánam szólt: „Megálljon! Idefigyeljen, most meg úgy gondoltam, hogy én délután elmegyek szórványba, Bakonycsernyére, és maga bizonyoságot tehet a templomban. Ezt a szöszékről ki is jelentem.” Nagy boldogan mentem a templomba, mert bebizonyosodott, hogy az Úrtól volt a kijelentés. Volt, amikor félelem fogott el, volt, amikor öröm. Vívódtam magamban, miről beszéljek, mit mondjak, mit olvassak fel a Bibliából. Egyszer megszólalt az Úr belülről, hogy Jeremiás 7,1–11. Sosem hallottam erről prédikációt a templomban, és ezt olvastam fel. Amikor délelőtt felmentem a templomba, kitérdeltem az Úr asztalához imádkozni. Közben jött a tiszteletes úr ék cselédlánya, hozta a friss virágot, kicserélni a múlt hetit. Mikor ment hazafelé öltözni, akivel találkozott, mondta neki, hogy Pongrác Pál megbolondult, mert ott imádkozik a templomban, és ez is buzdította a híveket, hogy délután sokan jöttek, hogy meghallgassák ezt a bolond Pongrác Pált. Amíg a padban voltam, többször fogott el félelem, belső harc folyt bennem. De hála Önéki, mire eljött az idő, hogy ki kellett lépnem az Úr asztala elé középre, és olvasni azt az ígét, amit Isten adott, olyan isteni erő és bátorság töltött be, ami, vagy aki alkalmassá tett a szolgálatra, melyre Ő hívott el. Hála és dicsőség Önéki, hogy láttam szolgálat közben a keményszívűek, de most megtört szívűek könnyeit hullani. Hazafelé menve beszélgettek a hívek egymást közt mondván, hogy nem bolond ez az ember, mert még ilyet, ami ennyire a szívükig hatott, nem hallottak a templomban. Lettek is aztán hívők többen, úgyhogy másfél év alatt kb. 44-en tértek meg, akik elmentünk a pünkösdi gyülekezetbe. Ott a református gyülekezetben is maradtak 15–20-an. Azután kezdtünk házaknál esténként összejönni vasárnap délután. Így érkeztünk el az őszbe. A református összejöveteleken vitatkozás is ment, a lelkipásztor nem volt megtért ember. Többször csinált olyan jeleneteket, hogy az összejöveteli idő felén mindenki hazament. 1949 januárjában megpróbáltuk az imahetet megtartani, baptistákkal, pünkösdiekkel, de ez sem ment jól végbe, és ebből már ki is kapcsolódott, mert láttam, hogy nem megy. Mit is akartam én, ha visszagondolok rá, hívőket, nem hívőket együtt imádkozni? Lehetetlen! Az imahét végén vasárnap este úgy volt megbeszélve, hogy a három felekezet közösen tartja meg az imahét bezáró alkalmát. Mikor mentem a templomhoz vezető úton, már jöttek vissza többen, hogy be van zárva a templom, senki sem mehet be, mert a nagy reformátusok bezárták, hogy hívők oda be ne menjenek. Bementem a parókia udvarra. Ott sokan voltak, ki ezt mondott, ki mást. Bementem a lelkipásztorhoz, kértem tőle, hogy ki rendelte ezt el, hogy én nem tudok róla semmit. Ő mondja, hogy a presbiterek néhányan zárták be. A kulcsot öneki adták. Senki sem mehet be most a templomba. Az öcsémet behívtam, ő is presbiter volt, ő sem tudott erről. Talán négyen-öten lehettek, akik ezt művelték, Krisztus ellenségei, Pilátusok. Azután mondjuk a lelkipásztorunknak, hogy idefigyeljen, ez a templom a mienk is. A tiszteletes úr csak addig lesz ez a templom, amíg itt lesz. Nyissa ki a templomot! Ő azt nem teheti, mert megfogadtatták vele, hogy nem nyitja ki, de azt nem fogadta, hogy a kulcsot megmondja, hol van. „Hol van hát?” – kérdeztük, és behívott a szobájába. A falon volt a kalapja egy szegen, az alatt a kulcs. Tehát nem vétett a fogadalom ellen, mert nem adta, csak megmutatta, hol van. Mentünk nyitni a templomot. Az udvaron sok nép várt, hogy mi lesz most, talán még halál is. Azt mondták, mi se próbáljuk kinyitni, mert fejszével, vasvillával agyonverik, aki kinyitja. Mi úgy felbátorodtunk, azt feleltük, ha agyonvernek, hősök leszünk. Mentünk, kinyitottuk, és jött a nép, csak úgy tódult. Édesapánk is ott volt a parókia udvaron. Végig hallotta, miket mondtak a reformátusok a

hívókra. Elment a pünkösdiekhez, és többet nem jött a templomba. 75 éves volt akkor. Többen, akik már megtértek, szintén elmentek. Három öcsém feleségestül, nevelőanyánk, feleségem három nővére stb. Utána már beláttam, hogy nekem sem lehet tovább itt maradásom, de az isteni szeretet úgy összekötött a református hívőkkel, hogy nehezen ment az elválás, de Isten erről is gondoskodott.

Az imahét után olvastam a református lapban, hogy ahol megtartották az imahetet más felekezetekkel, azok írják be a lap szerkesztőségébe, és én beírtam. (részleteket nem közöltem). Erdélyi János testvér, ki nagyon nem szívelte a hívőket, Pápán az újságból olvasta, hogy Csetényben is megtartották az imahetet. Másnap már jött is hozzánk, Cseténybe, és az esti összejövetelünkön megjelent, és mint vendég, ő szolgált a Bibliából. De az mind nekem volt szegezve, mint kétélű fegyver. Már mikor ő maga sokallta, megkérdezte tőlem: „Még bírja?” „Bírom” – és mondta tovább, de már csak pár percig, mert elkezdtem sírni. Hazamentem, és egész reggelig sírtam. Reggel tudtam, hogy ennek így kellett lenni, hogy Isten ezáltal szakítson el onnan. Még orvoshoz is kellett mennem a feleségemmel, mert azt gondolta, hogy valami más bajom is lesz ebből. Egy hét múlva aztán mentem a Pünkösdi gyülekezetbe, ahol nagy örömmel fogadtak. Nemsokára én is bemerítkeztem, a pünkösdi gyülekezet tagja lettem. Nagy boldogság, öröm volt számomra. Ott is elmondtam a sok küzdelmemet, harcomat. Egy következő alkalommal a református összejövetelre is elmentem. Elbúcsúztam tőlük szeretettel, sírva. Elszámoltam a pénzbevételről, elénekeltük Isten veled viszontlátásra.

És most már itt szabadon hirdethetem a teljes evangéliumot.

Szabadulás a gyűlöletből • *Steigerwald Ottó (Pécel)*

Budapesten, külső Ferencvárosban születtem egy héttagú család ötödik gyermekeként. Édesapám mint kőműves pallér, távol állt az Úrtól, de nem volt ateista. Édesanyám imádkozó lélek volt, de azon túl nem volt gyakorló hívő.

Vallásos életem 12 éves koromban kezdett kibontakozni. Az első áldozás után már részt vállaltam a római katolikus egyház tevékenységében. Mindennapos ministráns lettem a hajnali óráktól kezdve az esti litániáig, közben esküvő, temetés, körmenetek szertartásaiban asszisztáltam. Később egyházi énekkar tagja és szólistájaként szolgáltam. s így lett belőlem: hithű, buzgó, bigott katolikus. A „másvallásúakat” nem ítélem el, csupán „szakadár” mivoltuk miatt megmosolyogtam őket.

Húsz éves koromig boldogan merültem el vallásomban, mígnem emiatt szembekerültem a „felszabadító” marxista ideológiával, hatalommal. Mint jól képzett szorgalmas dolgozót – többszörös élmunkás, szakma kiváló dolgozója, sztahanovista kitüntetések birtokosa voltam – a mohó hatalom mindenáron meg akart nyerni a maga számára, hisz velem együtt igen sok vallásos hívőt tudott volna maga alá gyűrni.

Előbb ígéretésekkel próbálták hitem megtagadására kényszeríteni, majd fenyegetésekkel, amit „megingathatatlanságom” folytán retorziók sorozata követett, melyeknek pedig igen nagy volt a tárháza.

Ilyen körülmények között érkeztünk el 1956-ig. A munkásság és polgárság – még a megalkuvók is – tiszteletben tartották azokat, akik nem hódoltak be az anyagelvű diktatúrának, s ennek figyelembevételével a demokratikus tiszta választások sorozatával csak azok kerülhettek a társadalmi vezető testületekbe, akiket a történelmi idő „megmért és tisztának talált”.

Első választáson „műhelyi munkástanács” vezetője, majd üzemi, később igazgatói, végül a Nógrád megyei munkástanács elnökhelyettesévé választottak. Mint a megye vezetője és a budapesti Központi Munkástanács tagja hat héten át szolgáltuk Forradalmunk magasztos céljait: Istenért – hazáért – szabadságunkért. December 8-án öttagú küldöttségben tárgyaltunk

utoljára a Kormány megbízottjával, Marosán Györggyel, aki ott hangoztatta el történelmi kijelentését: mától kezdve nem tárgyalunk, mától kezdve lövünk. Aznap délelőtt 11:30-kor Salgótarjában eldőrdült a pufajkások sortüze: 131 mártír áldozta életét forradalmunkért, szabadságunkért.

Nem éltünk a felkínált lehetőséggel, hogy még az éjjel átvisznek minket a nyugati határ túlsó oldalára. Hazamentünk Salgótarjánba, szembenézni a tényekkel. Éjjel már valamennyiünket letartóztattak a Magyar Népköztársaság megdöntésére irányuló fegyveres felkelés címén, s az első kihallgatás tetet-lelket összetörő procedúrája után hajnalban a jéghideg beton cellában találtam magamat.

Lerogyva a kemény fapriccsra, félig önkívületi állapotban, imám keretében, számonkérően fordultam az Úr felé. „Uram, miért tetted ezt velem, hisz egész életem a Te dicsőítésedet szolgálta? Miért hagytál el engem, hisz mindig hű szolgád voltam?” Miután nem kaptam választ, megroppantam, s hangtalan sírás, tetet rázó zokogás vett erőt rajtam. Kifulladásra az események megpróbáltatásaitól, s újból magamhoz térve: hálát adtam Istennek, Teremtőmnek, hogy eddig jó volt hozzám, és ha eddig elfogadtam jóságát, gondviselését, most elfogadom a keserű poharat is. Tégy velem Uram, amit akarsz, hisz szándékos van velem. Ha Érted szenvednem, meghalnom kell, boldogan teszem, hisz életem nem volt hiábavaló, és kevés embernek adatott meg az a dicső cselekedet, hogy életét, családját, rangját és vagyonát az Úr asztalára tegye. Életem első találkozása volt az Úrral! Soha oly közel nem tapasztaltam jelenlétét, mint akkor és ott! Éreztem simogató kezét, gyámolító vigasztalását. Jöttek a rabság keservei, tortúrái, amit, beletörődve sorsomba, nyugodtan viseltem, de...! Amikor legkedvesebb bajtársaim halálba induló búcsúszavai lelkembe vésődtek, amikor hallottam a 18 éves Marofeld Péter jajj veszélyeit: „Anyám, drága anyám, segíts! Istenem, nem akarok meghalni! Irgalom, segítség!” A velőtrázó sikongatás, a léptek kopogása elhalkult, egy ártatlan gyermek sorsa beteljesedett.

Ez újabb szörnyű gáztett után szívem megkeményedett, és borzasztó nagy gyűlöletnek, bosszúvágnak adtam át lelkemet. Szinte kéjelegtem elképzeléseimben, hogyan és milyen módon fogom ezeket a szadista sátánokat megkínózni, megbüntetni, ha erre lehetőségem és módom elérkezik.

Ez a gyűlöletben való tobzódás olyannyira elvette a józan ítélőképességemet, hogy észre sem vettem: már nem az Úr útját járom, mert kivettem a kezéből az ítélkezést, az irgalmasságot, a megbocsátást, s egymagam formáltam jogot az ítélkezésre és kegyetlen büntetésre.

Érdekes módon ez a dualizmus: a vallásos élet és istenfélelem, valamint a féktelen bosszúállás gondolata 38 éven keresztül jól megfér szívemben-lelkemben olyannyira, hogy meg voltam győződve arról, hogy a jó Istennel a „végelszámolás, a végítélet napján nem lesz különösebb problémám”.

Mindezek dacára napról-napra egyre fokozódó súllyal éreztem a gyűlölet, harag, bosszúállás keserves koloncát, amely mint egy ólom ballaszt húzott lefelé, egyre több idő jutott az átokra mint imára, s elfogultan, elvakultan észre sem vettem: már a Sátánnak szolgállok!

Megtérésem első periódusai a nyolcvanas évek végén kezdődtek. Három alkalommal Kétegyháza és Ócsán rokonság által meghívottak lettünk nejemmel együtt a baptista gyülekezet imaórájára. Igen jól éreztük magunkat. Ez folytatódott Pécelen, de itt olyan vezető hívőkkel találkoztunk, akiknek a bensőséges hitéletük és világi viselkedésük nem volt szinkronban egymással, s ez megzavart bennünket. Hosszú hónapokig visszafogottá váltunk. Pünkösdi gyülekeztünk imaórával egybekötött hangversenyén találkoztunk először azzal a fenséges, boldogító, felszabadult új vallási érzéssel, amely új utat mutatott életünkben. Kedves, jó szomszédaink unszolására elmentünk a pünkösdi imaházba, előbb kíváncsiságból, majd áhítatos vágyból, később lelkiismereti kényszerből, mely belülről sugallta: megtaláltátok az Urat, s azt a gyülekezetet, amely segítségével üdvözülni tudtok.

Drága jó testvéreim! Életem bizonyágtétele, tanulsága: az emberi élet lehajló ágában a

hetedik „X” közelségében is az Úr közbenjárásával, a ti segítségetekkel az életet gyökeresen meg lehet változtatni, megcáfolva azt az állítást, hogy a nagylombú idős fa törzse inkább kettétörik, sem mint meg tudjon hajolni. Az igaz, hogy az olvadás ideje hónapokat vett igénybe, míg a kemény, bigott, hithű katolikusból hitvalló pünkösdi gyülekezeti hívő lett, de hála az Úrnak, ti általatok fogta a kezünket, felnyitotta szemünket, megtanított Bibliát olvasni és a Bibliát helyesen értelmezni. A gyülekezet, az imaóra életünk alkotó elemévé vált, örökre elköteleztük magunkat jóságos Istenünknek, keresztény pünkösdi gyülekezetünknek. Megelégedett, nyugodt, boldog évek következtek. Miután felkészülni kívántunk a bemerítkezés fontos állomásához, hogy teljes értékű hívők legyünk, drága nejem zöld utat kapott, én nem!

A buzgó, lelkes szeretett lelkipásztoraik értésemre adták, hogy az üdvösséget csak úgy tudom elnyerni, ha megújulok, bűneimtől megszabadulok, leteszem súlyos terheimet, a bosszút és gyölöletet, amely mint egy bűnös sátáni burok bilincsből tartja szívemet, lelkemet. Iszonyatos nehéz feladat, követelmény volt a 38 év beidegződött gyűlöletét, átkát, számonkérését, revansvágyát visszafejleszteni és feloldó imádságokká átváltani. A gyűlöletet előbb közömbösséggé, majd megbocsátó kegyelemmé átalakítani, de az Úr végtelen türelme, jósága, irgalma velem volt, és ismételten az Ő kiváló lelkipásztoraik hathatós segítségével, lelkekig ható fáradhatatlan Biblia magyarázataikkal és számtalanul sok közös imádság gyümölcseként a sátáni páncél egyenként lehullott, megtisztultam, megszabadultam átkos bűneimtől. Hála legyen az Úrnak!

Drága testvéreim! Miután úgy éreztem, hogy megtisztultam, s a kegyelem állapotába kerültem, szeretett lelkipásztorom, Tamás egy újabb akadály és újabb megpróbáltatás elé állított: őszinte, megbocsátó lélekkel imádkozzok a megkínzóimért, az embertelen fogvatartóimért, a bajtársaim hóhéraiért, Marosánért és Hornért. Fájdalmas próbatétel volt, de hála az Úrnak, ezen is túl lettem! Letérdelve, megszabadulva, minden rossz indulattól mentesen, buzgón tudtam imádkozni értük és bűneik bocsánatáért.

Felszabadultam! Nyitva áll az út a bemerítkezés felé! Boldog érzés, boldogító tudat: egy stációval közelebb kerülni az Úrhoz, a végtelen örök élethez! Gondviselő Atyám, egész életemben Téged kerestelek, most hogy megtaláltalak abban a köntösben, ami neked tetszik, kérlek, soha el ne eresszél. Tudom Uram, Te teljes embert követelsz, mert ma még több világi szervezetnek vagyok vezetője, s egy nemzetközi keresztény szövetség magyarhoni elnöke. Itt is Téged szolgáltalak Uram, s ezek után a Pünkösdi Közösségünket megvallva, szolgálatunkat missziós tevékenységként hirdetve teszem ezt addig, amíg célod van velem.

VILÁGABLAK

17. Pünkösdi Világkonferencia – Jeruzsálem, 1995. szeptember 11–14. • A világkonferencia sajtóanyagából fordította: Kovács Zoltán

11 ezer törzs még nem hallott az evangéliumról

{k1996107}

Jelenleg 11 ezer eléretlen embercsoport van a világon, melyekhez öt év alatt eljuthatnának a pünkösdiiek, ha a Szentlélek hatalma alatt egyesítenék erőfeszítéseiket. Erről szólt *Andrew Evans* tiszteletes, az ausztráliai Assemblies of God általános szuperintendense szeptember 12-én délelőtt.

Evans témája „A pünkösdi globális mozgalom” volt. Felidézte a pünkösdiizmus gyarapodását

az elmúlt 2000 évben a Szentlélek első kitöltésétől kezdve, mely Jeruzsálemben, a felházban érte Jézus százhusz követőjét. Mára a pünkösdzizmus az egész világra kiterjedő erővé vált a kereszténységben. Szerke a világon több mint 463 millió pünkösdi van.

„Ez nem emberi erőfeszítés vagy iskolázottság műve, hanem a Szentlélek ereje által van” – mondta. Elismerte, hogy korunkban különféle kihívásokkal néz szembe a pünkösdi mozgalom, és rámutatott, hogy a pünkösdi ereje sok területen csökkenő tendenciájúnak látszik. Mint mondta, a gyülekezetnek szüksége van arra, hogy a Szentlélek ellensúlyozza ezt. A pünkösdieknek el kell érniük azok 40%-át, akik még nem hallották az evangéliumot. Sürgette, hogy a pünkösdiiek egyesítsék erejüket ezen emberek elérésére, és vegyék célba a 11 ezer eléretlen embercsoportot Jézus visszatérése előtt.

„Szükséges a Szentlélek-kereszttség”

„A Szentlélek-kereszttség nem csupán lelki desszert – azoknak, akik valami rendkívüliire vágnak –, hanem szükséges dolog” – mondta *Reinhold Ulonska* 13-án, a délelőtti összejövetelen.

A „pünkösdi élményről” beszélve Ulonska (a Német Pünkösdi Közösség elnöke, pásztor és evangélista) kiemelte, hogy Jézus *megparancsolta* tanítványainak, hogy maradjanak Jeruzsálemben, amíg át nem élik ezt. „Jézus nem javasolta, hogy várjanak, hanem megparancsolta, hogy várják meg a Szentlélek eljövételét” – húzta alá. „Ez az Úr akarata minden gyermeke számára.”

Az ApCs 1,4–5-öt olvasva az „Atya ígérteréről” beszélt, mely akkor hirdettetett, amikor mindenki számára megnyílt a lehetőség a Szentlélekbe való bernerítkezésre. Sok ószövetségi ígérter vonatkozott a megtérésre és a megtisztulásra (Ezékiel) és a Szentlélekkel való betöltekezésre (Jóel). A Szentlélek nyugodott a prófétákon és egyes ószövetségi vezetőkön. Azonban „nem volt parancs rá, hogy mindenki keresse ezt a megtapasztalást. Az Újszövetségben van az az ígérter, amely mindenkinek szól, és itt hangzik el a parancs, hogy keressük a Szentlélek-keresztséget égő kívánsággal.”

Ulonska szólt a Szentlélek-kereszttség kettős céljáról: „Erőt ad a bizonyágtételre, és erőt ad a megszentelődésre – Jézus Krisztus képére formál minket.”

„Az egészséges tanításra koncentráljunk!”

„Sohasem szabad eltávolodnunk az egészséges bibliai tanítástól” – mondta *David Yonggi Cho* pásztor a 4500 fő feletti hallgatóságnak szeptember 13-án este. „Meg kell vizsgálnunk a tanításokat, és meg kell látnunk, melyek vannak a Szentlélektől. Valódi pünkösdi megújulásra van szükségünk a mindenféle új mozgalmak közepette.”

A pünkösdi erejéről beszélve Cho – aki a világ legnagyobb keresztény gyülekezetének, a több mint 750 ezer fős szüli gyülekezetnek a pásztora – emlékeztette a résztvevőket, hogy ez az erő mindenekelőtt arra adatott, hogy megszentelt embereket állítson elő, akik Jézus bizonyágtévői, és akik részvétet éreznek az elveszettek, a betegek, a szegények és a társadalom peremére sodródottak iránt.

Cho megemléltette, hogy „sok pünkösdi hajlamos arra, hogy csupán élvezze a pünkösdi áldásait – a dicsőítést, a szórakoztató programokat és a csodás jelenségeket. Ezzel szemben elsősorban erőre van szükségünk, hogy megváltoztassuk a társadalmunkat. Sokan az olyan megnyilvánulásokat keresik, mint a nevetés, a földreesés, a rázkódás és hasonlók. Pedig sohasem szabad ezeket a jelenségeket a valódi lelkiség bizonyítékává tennünk.”

„Növekedjünk az Ige ismeretében és a Szentlélek erejében!”

„A harmadik évezred felé közeledve nekünk, pünkösdieknek növekednünk kell az Igeben és a Szentlélek erejében” – mondta *Peter Kuzmics* a Boszniai és Horvátországi Pünkösdi Gyülekezetek elnöke a szeptember 14-i délelőtti alkalmon. Sajat bevállása szerint két héttel

korábban még az is kétséges volt az országban, a néhai Jugoszláviában folyó háború miatt, hogy egyáltalán részt tud-e venni a konferencián.

Beszámolt róla, hogy több mint kétszázezren haltak meg, és a 3 milliót is meghaladja azok száma, akik elhagyni kényszerültek az otthonukat. „De Isten nem mondott le rólunk. Úgy tűnik, Isten azokat éri el, akik legjobban szenvednek. A szíveket egységesen előkészítette az evangélium jó hírének befogadására, és azt látjuk, hogy többen térnek meg az Úrhoz, mint történelmünk folyamán bármikor.” Ismertette, hogy Isten miként védi meg a pünkösdieket, miközben azok a béke hídjait építik, és életet visznek a gyakran arató halál közepette.

Elmondta, hogy a zágrábi bibliaiskola és imaház az erős ágyúzás ellenére sem sérült meg. A „pünkösdi kihívásokról” szólva emlékeztette a konferenciát, hogy Jézus „a népek Ura. Ő a történelem Ura, s az lesz az utolsó időkben is. Ő mondta, hogy felépítem az egyházamat, és ez a reménység ad erőt nekünk ezekben a napokban.”

Rámutatott, hogy módszereinknek változniuk kell a jövőben, de „üzenetünk, kenetünk és küldetésünk ugyanaz marad”, mint amit Jézus adott kétezer éve a tanítványoknak. „Nem azért vagyunk itt, hogy ünnepeljük a pünkösdi mozgalmat” – emelte ki. „Istennek ezen a világon végzett munkáját ünnepelni jöttünk össze. Ahová menendők vagyunk, fontosabb annál, hogy hogyan érezzük magunkat. Hívjuk a népeket a térdükre Isten elé!”

A tömeg lelkesen helyeselt Kuzmics testvér szavaira: „Isten nélkül semmit sem tehetünk Istenért. Nem tudunk megtéríteni egy embert sem, Szentlélekkel sem tudunk megkeresztelni senkit. A Szentlélek ereje végzi ezeket.” Kuzmics figyelmeztetett, hogy a Szentlelket nem lehet manipulálni, és amikor „csak az örömet és a szent nevetés élményét keressük, emlékezzünk arra is, hogy szükség van a szent könnyekre és a megtört és bűnbánó szívre is” Isten előtt.

Donald Gee korai pünkösdi vezetőt idézte, aki ezt mondta: „Ha csak az Igével élsz, kiszáradsz. Ha csak a Lélekkel, felrobbansz. Viszont az Igével és a Szentlélekkel együtt növekedsz.” Kuzmics ezután mindenkit felszólított, hogy növekedjen az Igében és a Szentlélek erejében. Kérte a hallgatóságot, hogy a pünkösdiek közötti versengést az együttműködéssel helyettesítsék; hogy kisebb hajlandóságot mutassanak a vezetésre, és többet a szolgálatra; hogy kevesebbet beszéljenek, és többet hallgassanak; hogy a hivatásos papság és a laikus nézők helyett inkább afelé haladjanak, hogy Krisztus testének minden tagja kellő hatalommal bírjon az Úr munkájának végzéséhez. „Alázzuk meg magunkat az Úr előtt, legyünk nyitottak és elérhetőek, s közben éljünk tiszta és szent életet Előtte és a világ előtt!” – fejezete be beszédét.

{k1996108}

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

Karizmatikus ember ? fegyelmezett ember • Fábrián Attila

A fiataloktól kaptam ezt a témát, amikor az ifjúsági vezetők szemináriumán kértek szolgálatra. Amikor elkezdtem a témát közelíteni és imádkoztam, elcsendesedtem, beletekintettem az Igébe, akkor egy kérdőjelet tettem az egyenlőség jel fölé. Rá kellett jönni, hogy itt nem automatikus egyenlőségről van szó. Ha ezt nem vesszük komolyan, akkor veszélyes irányba mehet a lelki életünk.

A karizmákat ugyanis kegyelemből kapjuk, a fegyelmet pedig gyakoroljuk. A fegyelmezettséget ajándékba senki nem kapja készen Istentől. A fegyelmezettség ugyanúgy jellembeli tulajdonság – karakter kérdés – mint a Szentlélek gyümölcse. A karizmákat ingyen, kegyelemből kapjuk. Nem érdemljük, nem megdolgozunk értük, nem kiimádkozzuk, hanem

elfogadjuk. Szemben a fegyellemmel, amit nagyon sokan még elfogadni sem hajlandók. A karizmatikus világnak a jelenkori történelme, az utóbbi 20–30 év hemzseg azoktól a példáktól, ahol csodálatosan jól induló pályák és karakterek törtek derékba, nem a karizmák, hanem a fegyelmezettség hiánya miatt. Szükséges erre odafigyelnünk. Szükséges, hogy a karizmatikus ember mellé odategyük a fegyelmezett ember típusát. De ne tegyünk automatikus egyenlőségjelet a kettő közé! Tudniillik a karizmatikus ember fegyelmezettség nélkül könnyen katasztrófába fut!

Az ajándékok isteni természetűek és így természetfeletti. Vallom, hogy szükség beteljesedni Szentlélekkel, szükség, hogy a testünk a bennünk lakozó Szentlélek temploma legyen. Vallom, hogy szükséges folyamatosan telve lenni Szentlélekkel, vallom és hirdetem, hogy a Szentlélekben újból és újból megújulni kell azért, hogy a szolgálatunkat be tudjuk tölteni. Vallom és olvasom újból az 1Kor 14,1-ből: „Kívánjátok a lelki ajándékokat.” Pál apostolnak ez a szava nagyon erős szó. Olyan, mint a pusztában vagy a sivatagban vándorló embernek a szomjúsága. Ilyen hangsúllyal kívánjátok a lelki ajándékokat, a karizmákat. Legyünk karizmatikusak! Erre szükségünk van ebben az utolsó időben, a szellemi káosz idején.

Emellett azonban ne felejtsük el azt, amit Pál apostol ír Timóteusnak a 2. levelében: „nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten, hanem erőnek, szeretetnek és” – a Károli fordítás szerint józanságnak – az eredeti szöveg szerint önfegyelmek a lelkét. Ebből arra a következtetésre jutottam, hogy a fegyelmezett, vagy önfegyelmet gyakorló ember nem zárja ki a karizmatikus létet. Sőt, úgy érzem, hogy az igazán eredményes karizmatikus szolgálat egy fegyelmezett edényben tudja kifejtetni a maga csodálatos erejét.

Az Úr Jézus tanításában a hegyi beszédben találunk egy nagyon érdekes szakaszt: „Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben?” (Mt 7,22)

Itt van egy *karizmatikus sokaság*. Azt mondja az Úr Jézus, hogy sokan, nem egy kisebbség, hanem itt sokakról van szó. Ezek az utolsó napon bizonyosságot tesznek, hogy természetfeletti jeleket és csodákat cselekedtek az Úr nevében. Nem akarok teológiai mélységekbe menni, de nem vonom kétségbe, hogy ezt megtették, és azt sem vonom kétségbe, hogy az Úr nevében tették. Sok hatalmas dolgot cselekedtek. Mégis azt mondja Jézus: „akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem ti gonosztevők.” Iszonyú feszültség és nagyon nagy mélység van ebben a kijelentésben. Szeretném, ha most nem a teológiai boncolgatás területére mennénk, hanem a tanulás területére, Jézus itt ugyanis tanított, és az utolsó időkre mutatott. Ebben a gondolatmenetben jut el ehhez a sokasághoz, akik ugyan jó dolgokat cselekedtek, de nem értek célba. Valami hiányzott: az Úrral való személyes, tartós, mély, valóságos kapcsolat. Bele lehet sodródni ébredési hullámokba, bele lehet sodródni próféták közösségébe, mint Saul a próféták közösségében maga is prófétált, de személyében egészen más volt, mint Dávid, az „Isten szíve szerint választott férfiú”. Szeretnék mindenkit bátorítani arra, hogy legyünk nyitottak a karizmák előtt! Igényeljük, fogadjuk el, és gyakoroljuk bátran a kegyelmi ajándékot! De soha se felejtkezzünk el arról, hogy az istenfiúság, a Krisztusban elrejtett élet, a Jézussal való személyes kapcsolat az, amely az utolsó napon, a célbaérkezésnél valóban számítani fog!

Az, hogy ott maga Jézus megismerjen minket, és ne azt mondja: nem ismerem őket, sohasem ismertem őket. Ehhez nem csak élményekre, lelkesedésre, nem csak jelekre és csodákra, kenetre, csodálatos diadalmakra és győzelmekre, nem csupán hatalmas átélésekre van szükség – ezekre is – de mindez önmagában még nem elég!

Úgy szeretném, hogy a csodálatos indulás és a kemény folyamatos harc és szolgálat után Péter apostollal együtt miénk legyen a győzelem, „elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét”. (1Pét 1,9) Márpedig ez a nap közeledik, és nincs sok idő gyermekded játékokra, célba kell érn!

Tovább tanulmányozva az Igét, csodálatosan találtam meg egy karizmatikus embert, aki fegyelmezett volt. A neve tárzusi Saul. Merné-e állítani valaki a Saulból lett Párról, hogy nem volt karizmatikus? Azt hiszem, hogy eléggé furcsán kellene ehhez olvasni a Bibliát. Ha valaki tapasztalatból tudta, mit jelent karizmatikus embernek lenni, akkor az Pál volt.

Az 1Kor 9. érdekes a témánk szempontjából. A fejezet végén a 24. versztől a 27. versig ezeket a megdöbbentő sorokat írja: „Nem tudjátok-é, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatúrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos: Hanem megsanyargatom testemet és szolgálává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.” Ha megnézzük a 9. fejezetet, akkor kitűnik, hogy az egész fejezetben Pál arról beszél, hogy mint apostol, sok mindenhez joga van, de nem él vele az evangélium ügyéért. Itt egy fegyelmezett embert ismerünk meg! Erő, szeretet és önfegyelem kell ahhoz, hogy ne csak a saját üdvösségem érdekeljen, hanem a másik ember megmentése is. Nem aszkézisről beszélek, hanem egy szolgáló, karizmatikus, fegyelmezett emberről, akinek szolgálatában és önfegyelmében az alapmotívum a szeretet.

Pál apostol beszél a Galáciai levélben az 5. fejezetben a szabadságról, ami a fegyelmezett embernek természetes igénye és közege. Igen, mi szabadságra hívtattunk el. És ha valakinek meg kell tanulni a szabadságban élni, akkor azok pontosan a hívő emberek, főleg a karizmatikus emberek, mert ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság! Ez persze nem jelenti azt, hogy azt csináljak, amit akarok; hogy anarchia lehet, hogy önmagam céljai lesznek a meghatározók.

„Annakokáért” – olvasom az 5. fejezet 1. versében: „A szabadságban, amelyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgátságnak igájával.” Aztán a 13. versztől: „mert ti szabadságra hívtatok atyámfiak, csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.” Ebben rejlik a Lélek általi szabadság, amikor a szabadságom nem korlátozza a mellettem élő testvérem örömét, lelkivilágát, hitvilágát, hanem szolgál neki, és segíti őt. Ehhez fegyelem kell! Önfegyelem. A Szentlélek önmagában hordozza ezt.

A Timóteushoz írt levélből idézett íge szerint merem állítani, hogy itt nem holmi szabályzat rendszerről, vagy viselkedési kódexről van szó, ahol leírjuk, hogy mikor milyen ruhában, milyen hajviseletben, milyen testhelyzetben stb. – Isten őrizzen, hogy a Közösségünk ebbe az irányba mozduljon el ismét. Ezek olyan mankók, amelyek pótolni kívánják a Szentléleknek azt a friss, dinamikus, hatalommal és szeretettel teljes jelenlétét, amelyben benne van az önfegyelem is. A szolgáló szeretet krisztusi magatartása, amit látunk Pál apostolnál, ahogyan ő viselkedett, ahogyan ő elismerte Isten fennhatóságát, elismerte az eklézsia krisztusi szerkezetét.

Figyeljük meg Saul/Pál magatartását! Mielőtt elindult a keresztényeket üldözni, elment és papírt kért Jeruzsálemből a főpapoktól. Aztán amikor a damaszkuszi úton találkozik Valakivel, és megjelenik neki az Isten hatalma, Jézus Krisztus. Pál ebben a pillanatban két kérdést tesz fel. Az első kérdése az, kicsoda vagy Uram? Felismerte, hogy itt nálánál hatalmasabbról van szó, csak tisztázni akarta, hogy kicsoda vagy? Amikor megkapta a választ, akkor a második kérdése: mit akarsz, hogy cselekedjem? Ez egy fegyelmezett ember magatartása. Egy karizmatikus ember minden áldásözön közepette, minden természetfeletti találkozásnál fel kell, hogy tegye ezt a két kérdést: Kicsoda vagy Uram? és Mit akarsz, hogy cselekedjek?

Figyeljük csak ismét Pál viselkedését Jeruzsálemben az atyafiak között, ahogyan elfogadja Barnabás segítségét, ahogy együtt aztán később Tárzusból elmennek Antiókhiaiba. Figyeld csak meg Pált – akinél kétségtelenül ott volt az Isten kegyelmének ajándéka, hogy meg tudta

várni azt a pillanatot, amíg az Antiókhiai gyülekezet a Lélektől kapott kinyilatkoztatás által felismerte őt, és áldást adott rájuk, elküldte őket a misszióútra. Pál meg tudta várni a gyülekezet vezetőinek az ő szolgálatára vonatkozó felismerését. Nem volt benne a várakozás miatt semmi keserűség. Helyette ott volt az Úr iránti tisztelet, és ebben a légkörben kapta meg a megfelelő indítást.

Ha fegyelmezett karizmatikus vagyok, akkor meg tudom várni azt a pillanatot, amikor nem keserűen kikönyökölöm magamnak a szolgálatot, hanem a gyülekezet áldásával, vagy az előljáróim áldásával mehetek bele abba. Kikerülvén ezzel nagyon sok olyan zavaró emberi indulatot, mint a keserűség, az erőszakosság, lázadás, engedetlenség. Mert ezek után jön az önigazolásnak a szüksége, amikor mindenáron bizonyítani akarok, és ilyenkor nagyon savanyú gyümölcsök szoktak teremni. Ahol jelen van Isten kenete, ott nem kell bizonyítani! Ő jelen van, és bizonyítja saját magát!

A fegyelmezett karizmatikus ember mindennapi viselkedésében állandóan jelen van a szolgáló szeretet, a másik munkájának megbecsülése, a munkatárs tisztelete. Hogy mit jelent az emberi oldala ennek a szolgáló szeretetnek, azt hadd olvassam ki Pál apostolnak abból a nyilatkozatából, amit szintén a Korinthusi levélben írt! „Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék: Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok türesemben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, verésben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben, tisztaságban, tudományban, hosszútűresemben, szívességekben, Szentlélekben, tettetés nélkül való szeretetben, igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel; dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők és igazak; mint ismeretlenek és mégis ismeretesek, mint megholtak és ím élők; mint ostorozottak és meg nem ölettek; mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül való és mindennel bírók” (2Kor 6,3–10).

Ez karakter, ez fegyelmezett magatartás, és mégis rajta és benne van Isten áldásának – a Szentléleknek – a jelenléte, dicsőség és erő és mindenféle szolgálati ajándék, öröm és anyagi áldások is. Ezekben a szolgálatokban Pál úgy tekintette magát, mint Istennek szolgáját, mint aki egy célra hivatott el, mint aki a futását el akarja végezni, és ez nagyon szép az ApCs 20,24-ben: „De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

Semmivel sem számolok, még az életem sem drága nekem. Ez az a szolgáló, fegyelmezett élet, amely karbantartja ugyan testét, de mindig tudja, hogy mire, milyen szolgálatra való, és ki az Úr benne. A Szentlélek temploma, és nem a saját hangulatának, igényének, érzelmeinek és vágyainak a kiszolgálására él. Nem engedi, hogy Isten kegyelmi ajándékai átcsúszszanak öncélú érdekeknek a kiszolgálására, hanem önmagát szolgálóvá teszi, és azt mondja, hogy miközben másoknak prédikálok, magam méltatlanná ne legyek. A jézusi példa alapján (Mt 7,22–23) sajnos muszáj újból visszatérni rá, hogy fennáll ennek a lehetősége. El tudod képzelni testvérem, hogy milyen szörnyű dolog az, amikor valaki olimpiát nyert, és később diszkvalifikálják, elveszik tőle a jutalmat, mert doppingszereket használt?

Karizmatikus nép! Azokat az idöket éljük, amikor megjelentek és jelen vannak a „karizmatikus doppingok” is. Kérlek benneteket, hogy ne használjunk ilyen segédeszközöket, hanem éljünk a Szentlélek igazi, valóságos és egészséges jelenlétében, nehogy diszkvalifikáltassunk a célszalagnál! Pál apostol az 1Kor 9,27-ben pontosan erről beszél. Legyünk becsületesek és következetesek önmagunkkal szemben, de szeretettel szolgálók mindig mások irányában. Legyünk folyton telve Szentlélekkel!

Add ki! • (T. J.)

%, „Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: *Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét! Erre megosztotta köztük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyszólván nélkülözni kezdett” (Lk 15,11–14).*

Kedves Fiatalok!

Titeket szeretnék megszólítani a Szentírásból idézett sorokkal.

„Egy embernek volt két fia.” Az ifjabb, megunva a szigorú házi rendet, az atya figyelő tekintetét, elhatározta, hogy megpróbálja „*a szabad*” életet. Ám ehhez pénz kellett. Atyja halálát hiába várta, hogy örökséghez jusson, azért hát így szólt:

„*Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét!*” Atyjának szólítja ugyan, de egyáltalán nem úgy beszél vele, mint ahogy a gyermeknek az apjával illik. Nem is érdekli atya véleménye, *nem megbeszéli* vele a terveit, hanem kész tények elé állítja. Közli a döntését, és éles, parancsoló hangon követeli a jussát.

„*Add ki nekem!*” Mennyire mai fiú ez! A mi szövegünket fújja. Követelése leleplezi azt a *mérhetetlen birtoklási vágyat*, amely ott szunnyad valamennyiünkben.

A birtoklásért folyik a pozícióharc, ezért veszik el a másik ember szájából a kenyeret, ezért ütök egymás kezéről a partnert.

Az ifjú egészen szabad akart lenni az atyai felügyelettől, evégett költözött el egy *távoli vidékre* – jó csomó pénzzel a zsebében. Nem tékozolni, vagy zülleni indult. Nem akart ő iszákossá válni, mindent szétszórni. Élni akart, szabadon! *Ám azon az úton, amelyen elindult, nem lehet máshová jutni, csak ahová ő jutott.*

Hány fiatal távozott így a család vagy a gyülekezet közösségéből:

- Most sok a dolgom, nem érek rá imádkozni, Bibliát olvasni, „*lelkizni*”;
- Most a kollégiumban nincs alkalmas időm; tanulnom kell, sok az anyag;
- Most edzésre járok, vasárnap mérkőzés lesz, azt követően pedig bankett...
- Most nem, de majd *azután* jövök ... ugye, meg lehet érteni?

Persze, hogy meg, a jó szülő, a jó lelkipásztor mindent megért ... még azt is, hogy „*azután*” vagy visszajön az illető, vagy nem, s ha visszajön, nem ugyanaz jön, mint aki elment...

Nem akar ő (az ifjú) elszakadni, csak éppen *el fog szakadni*, mert a lelki életben lazítani – büntetlenül – nem lehet. *Ha valaki bármit a lelki szükséglete elé helyez, attól a pillanattól fogva távolodik Istentől.*

A tőle elszakadó, maga útjára induló ember *nem kerülheti el* a teljes összeomlást!

Megdöbbenő, hogy a példázatbeli fiatalember magatartásában *nincs semmi újszerű*, semmi szellemes. Ellenkezőleg! Éppen az a figyelemreméltó, hogy *olyan utat jár be, amelyet milliók tettek meg* már előtte. Ő mégis elindul, mert neki is végig kell járnia az utat a teljes csődbejutásig – csupán *ebből* tud tanulni, a pusztá szó, a figyelmeztetés nem elég neki.

Hogy lehet ebből visszajönni? A „*távoli vidékre*” szakadt ember csak úgy tud *visszatérni, helyreállni*, hogy *Isten ad*. Mennyei Atyánk az egyetlen, aki ezt követelhetné: *Add ki nekem!*

De Ő, aki mindenre igényt tarthatna, nem követel, hanem *ad*. Odaadta mindenét: egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, hogy önzetlen, ajándékozó szeretete által bűnös életmenetünkben megszabaduljunk.

Kedves Olvasóm!

Nem érdemes halogatnod a hazatérést, mert *minden perc újabb veszteséggel jár*. *Atyád eléd siet*: Jézus Krisztus golgotai keresztye által nyitva áll ellőtted az otthon ajtaja. *Atyád vár*, ne okozz neki csalódást!

Gyülekezetplántáló Bibliaiskolai Tanfolyam – kérdések és válaszok • Kovács Zoltán

Január 15-én megkezdődött a tanítás

A Gyülekezetplántáló Bibliaiskolai Tanfolyamról, annak előkészületeiről tavaly több rendezvényen is lehetett hallani. Itt az ideje, hogy az Élő Víz olvasói is megismerkedjenek ezzel az új intézménnyel, mely január 15-én kezdte meg működését.

Pintér Imre testvért, a gyülekezetplántáló misszióág vezetőjét, Közösségünk elnökhelyettesét kérdezem.

– *Hány hallgatóval indul meg a képzés?*

– Jelenleg (dec. 4-én) tíz, sikeresen felvételizett hallgatónk van. Reménykedek benne, hogy a január 15-i kezdésre a létszám eléri a tervezett tizennégyet*. Eddig hét fiút és három lányt vettünk fel. Egy kivétellel mindannyian Közösségünk valamely gyülekezetének tagjai. Egy gyülekezetplántáló – ez a hallgatók hivatalos neve – a debreceni szabadkeresztyén gyülekezethez tartozik, de ő is készséggel együttműködik a Közösséggel. Ez utóbbi a feltétele más karizmatikus felekezethez tartozók felvételének.

A tanulók felvétele három fő szempont alapján történt: 1. Bizonyosság, hogy Budapestre, az itt végzendő szolgálatra kaptak elhívást. 2. Szeressék és bírják az iskolával járó kemény munkát és nagy megterhelést. 3. Ajándékuk, adottságuk van-e a gyülekezetplántálásra?

– *Lányokat miért vettetek fel erre a férfiakat is keményen próbára tevő szolgálatra? A Bibliában nem találunk női apostolokat.*

– *Monos Mihály* testvér felügyeli, lelkigondozza a gyülekezetplántálókat feleségével, *Magdival* együtt. Ez segíthet a lányoknak, akiknek így nem egyedül kell megbirkózniuk a problémákkal. A felvett lányoknak elhívásuk van, emellett elég ügyesek és bátrak az ilyen munkához. Misi lesz a fő vezető, tehát nem csorbul a férfiak vezető szerepét hirdető bibliai elv sem.

– *Hány éves lesz a képzés?*

– A gyülekezetplántálóktól ötéves elkötelezettséget kérünk. Az öt év alatt vagy ők válnak pásztorrá a létrejövő új gyülekezetekben, vagy más, a munkájukra megtért ember. Maga a három éves képzés több szakaszra oszlik. Az első tizennégy hétben, tehát január 15-től április 19-ig intenzív tanulás lesz. Ezután áttérünk a nyolc hét gyakorlat, egy hét elmélet menetrendre. Nyári szünet nincs, csak szabadságot lehet kivenni, ugyanannyit, mint bármely munkahelyen.

Májustól szeptemberig külföldi evangélizáló csoportok segítik a gyülekezetalapító munka megkezdését. Ezek a 14 támogató gyülekezetből érkeznek, és minden csoport tíz napig lesz Magyarországon. A tizennégy különböző budapesti helyszínen folyó evangélizációba a Sátormisszió is bekapcsolódik majd egy sátorral, a tervek szerint minden helyszínen. A másik sátor ezalatt a vidéki városokat fogja járni.

– *Honnan származik, és mit tartalmaz a tananyag?*

– Az anyag még nincs kézben. A tanárok hozzák magukkal sok országból. Ez nem azt jelenti, hogy ellenőrizetlen doktrínákkal bombázzák majd a tanulókat. A tananyag biblicitására a tanárok gyülekezeti háttere – túlnyomórészt pünkösdiekről van szó – és az ad garanciát, hogy kivétel nélkül tekintélyes, a gyakorlati munkában jártas előadók jönnek. Itt lesz például a kanadai pünkösdi missziós igazgatója, Angliából a gyülekezetplántáló misszió vezetője, Ausztráliából egy magyar származású testvér, aki jó eredményeket ért el az új megtértek gyülekezetbe való beépítésében. Hetente két előadó lesz, mindegyik 10×1 órát ad le. Az órák előtt minden reggel istentisztelet lesz, melyen a hallgatók fognak Igét hirdetni, a dicsőítést vezetni.

Alapozó, doktrinális tantárgyak is lesznek (Krisztusról, a Szentlélekről, ember és megváltás), a nagyobb hangsúly azonban a gyakorlati tárgyakra kerül: evangélizáció; gyülekezetplántálás elmélet, gyakorlat; gyülekezet növekedés; szellemi harc, kiscsoportos munka.

– *Mi biztosítja az anyagi hátteret?*

– Tizennégy külföldi gyülekezet támogatja az iskolát, pontosabban mindegyik egy-egy

gyülekezetplántálót. Ők küldik az ösztöndíjat, mely évente csökken. A harmadik évre csak az első évi ösztöndíj fele jár. A 4–5. gyakorlati évre szeretnénk elérni, hogy a létrejött új gyülekezetek tartsák el a tanulókat. A többi költség a Közösségé. Mivel a képzés levelező jellegű lesz – az első időszakot leszámítva –, így állami dotációt nem kapunk. A vidéki hallgatókat albérlésben kívánjuk elhelyezni. Az albérlést nem tudjuk fizetni helyettük, ebben esetleg a küldő magyar gyülekezetek segíthetnek.

– *Miért van szükség a Gyülekezetplántáló Iskolára (GYÜPBT), hiszen már évek óta eredményesen működik a Bibliai Főiskolánk (BF)?*

– Az új iskola nem a BF ellen van. Közös a feladatunk. A BF pásztororientált, a GYÜPBT pedig missziós irányú iskola. Szükség van mindkettőre. A kétirányú képzés megfigyelhető más felekezetekben is, például a Baptista Teológia Akadémián. A GYÜPBT a Közösségen keresztül működő önálló, középfokú tanfolyam. Budapestről elmozdulva a későbbiekben szeretnénk országos jelentőségűvé tenni. Más évfolyamokkal előbb Pest környékére, majd a nagyobb városokba mennénk.

– *Mikor vetődött fel a Gyülekezetplántáló Iskola létrehozásának gondolata?*

– Az események két szálon futottak. 1992–93-ban merült fel a gondolat az OIM-en belül, hogy Magyarországon is szükség van a szervezett gyülekezetplántálásra, mivel ez a leghatékonyabb evangélizációs módszer. Szükséges a nagyvárosokban evangélizálni, hiszen ezekből könnyebben eljut a jó hír a falvakba, mint a kistelepülésekről a városokba. Ezzel egyidőben kezdte úgy érezni *Ian Green*, az angliai Youth Ministry International vezetője, aki akkoriban ifjúsági szemináriumokat tartott nálunk, hogy az ifjúsági munkán túl szükség lenne a gyülekezetplántálásra is. Sokat beszélgettünk vele, és amikor elmondtuk egymásnak az álmainkat, kiderült, hogy mindketten ugyanazt szeretnénk megvalósítani. A beszélgetéseket elhatározás, majd tettek követték. A GYÜPBT-hez a külföldiek adják az anyagi fedezetet, mi az embereket.

– *Milyen előkészületek történtek eddig?*

– Csináltunk egy stratégiát a látás fényében. Ezután hozzáfogtunk a gyakorlati lépésekhez: támogató gyülekezetek keresése, az iskola létrehozásával kapcsolatos konkrét tennivalók intézése. Az előkészületekhez tartozott az 1994. májusi és az 1995. februári gyülekezetplántáló szeminárium, és természetesen a sok imádkozás.

Az ötletünk az volt, hogy az 1996-os Expo-ra rendezzünk egy nagy evangélizáció-sorozatot. A vilákiállítás elmaradt, de helyette a honfoglalás 1100. évfordulójára terveznek rendezvényeket. Mi az ezekhez kapcsolódó evangélizációkkal szeretnénk „lelki honfoglalással” tenni ezt az évfordulót. Természetesen nem gondolom, hogy Isten ilyen évfordulókhöz kötné az ébredést, de több dolog utal rá, hogy 1996. különösen jelentős év lesz az evangélizálás szempontjából. Korábban nem sikerült elindítanunk a GYÜPBT-t, ebben az évben igen. Az evangélizáló sátor az idén elmehet a Diákszigetre is.

Tavalyelőtt imádkoztunk a Központban, amikor szomorúak voltunk az akkori helyzet miatt. Ekkor az Úr az Ezékiásnak mondott ígéretet adta nekünk a Bibliából: „Ez esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, ami magától terem; de a harmadik esztendőben [1996-ban] már vettek és arattok, szőlőket plántáltok és azok gyümölcsét eszitek” (2Kir 19,29). Ezt úgy értelmezzük, hogy az idén már elkezdhetjük a tervszerű evangélizálást, gyülekezetplántálást. Ezért várunk nagy dolgokat, országos ébredést, ami nem csak a Pünkösdi Közösséget érinti majd.

A magunk részéről azzal segítjük más felekezetek munkáját, hogy a pesti pünkösdi és más karizmatikus gyülekezetekből jövő érdeklődőknek hetente két este előadjuk a Gyülekezetplántáló Iskola tantárgyait itt, a Gizella úton.

Szeretném még elmondani, hogy a GYÜPBT indítása az Úr munkája, nem a miénk. Ez hitbeli lépés, ezért kérjük az olvasók imáját.

A végszóra megérkezik Monos Mihály lelkipásztor, az iskola koordinátora. Az alkalmat

megragadva, koordinátori munkája felől érdeklődöm. Siet, de azért készséggel válaszol:
– A munkám röviden a gyülekezetplántálók lelkipánczolásából és az iskola felügyeletéből áll. Utóbbi igazgatószerű teendőket foglal magába. Az evangélizációk szervezését a missziós koordinátor, Székelyhidi Ákos végzi. Az első tananyagot most fordítjuk, a többi ezután. Ezt is én intézem.

A GYÜPBT-nek lesz egy igazgatótanácsa, melynek tagjai: *Fábián Attila*, Pintér Imre, Ian Green és jómagam. Négyőnk közül a munka rész rám jut majd. Igazából nem tudjuk, mire vállalkoztunk, sok kérdés még ima tárgyát képezi.

– *A koordinátori tevékenység nem zavarja a lelkipánczolási szolgálatodat?*

– Alapvetően nem, mert a gyülekezet fejlődését is ebben az irányban látom biztosíthatónak. A két feladatköröm így összefügg egymással, mert mindkettőben ugyanazt igyekszem megvalósítani más-más eszközökkel.

– *Az épületben már a Bibliai Főiskola jelenléte is nagy zsúfoltságot okoz. Hol lesznek a GYÜPBT órái?*

– Orosz testvéréknek sikerült más lakásmegoldást találniuk, így ők elköltöznek a legfelső szintre. Felszabadul többek között egy elég nagy terem, ami alkalmas lesz az órák megtartására. A Filadelfia gyülekezet irodája lesz az irodánk. Tehát ha szűkösen is, de el fogunk férni.

Monos testvér zárógondolata:

– Érdekes, hogy egy külföldinek ennyire fontos a magyarországi ébredés, hogy adakozik az elősegítésére. Lényegesnek tartom, hogy hazai adományok is érkezzenek.

A GYÜPBT célja, hogy a hároméves iskola végére a hallgatóknak 100–100 fős gyülekezetük legyen. A feladat emberileg megoldhatatlannak tűnik, de ha Isten is így akarja, a cél meg fog valósulni. Bizzuk hát Istenre a Gyülekezetplántáló Iskolát, és imádkozzunk ezért az új misszióért!

Barátság • Kovács Zoltán

Barátság... Az emberi kapcsolatok egyik legnemesebbike. Mindannyian ismerjük a Bibliából Dávid és Jonatán megindítóan mély barátságát, és a példákat lehetne sorolni egészen addig, hogy Ábrahám Isten barátja volt. Ki ne vágyakozna egy igaz barát után, akiben megbízhat és akire mindig számíthat. De kivel barátokozunk, és hogyan alakul ki a barátság?

Írásom mindenkinek szól, akit érdekel a barátság témája. Az elsődleges címzettek mégis a fiatalok, hiszen az Élő Víz tavaly áprilisi számában ismertett közvéleménykutatás azt mutatta, hogy ez a téma még a szerelemnél is jobban érdekli őket (legalábbis a lányokat). A közvéleménykutatásnak ez az eredménye azóta is meghökkentő számomra, és többször is felmerül bennem, hogy mi lehet ennek az oka? Engedtessek meg, hogy először erre a kérdésre próbáljak választ adni!

Az első lehetséges – bár kevésbé valószínű – válasz az, hogy több a magányos lány, akinek nincs barátnője, mint a barát nélküli fiú. A pszichológusok körében ismert jelenség, hogy a serdülőkor kezdetén az addig összetartó nagy lánycsoport (pl. az iskolai osztályba tartozó összes lány) kis, két-három fős csoportokra töredezik, sok lány pedig egyedül marad.

Ugyanabban az életkorban a fiúk nagy csoportja funkcionálisan megváltozik ugyan, de továbbra is egységes marad. Így a serdülők között több lesz a magányos lány, mint a magányos fiú (utóbbiak azok, akiket a nagy csoport valamiért nem fogadott be), s ez a férjhezmenésig nem is változik. E válasz szerint tehát a magányos lányok barátnő utáni vágyakozása oly erős, hogy ez háttérbe szorítja a szerelem kívánását is – ezért érdekli őket jobban a barátság.

A második – az előzőnél valószínűbb – válasz úgy hangzik, hogy fiataljaink átvették a világi szóhasználatot, és barátság alatt a fiúk-lányok tinédzserkori együttjárását értik, amely – világi

minta szerint – nem a házasságkötésre (ezt ilyenkor még az életkor sem engedi meg), hanem a kölcsönös szórakozásra és tapasztalatszerzésre irányul. Hogy ez miért nem jó, az egy másik cikk tartalma lehetne, ezért szorítkozunk csak arra, hogy a barátság fogalma mást takar, így most az együttjárást nem tárgyaljuk.

A barátság két vagy több (de semmiképpen sem nagy számú) ember kölcsönös szimpátián alapuló önzetlen kapcsolata, mely érdekmentesen jön létre, s a barátoknak örömet jelent az együtt töltött idő.

A jó barát szinte mindig azonos nemű. Ezt még a világi pszichológia is így tartja. Fiúk és lányok között többnyire azért nem jöhet létre – szerelem nélkül – mély barátság, mert az ilyen kapcsolat szinte mindig érdeke valamelyik félnek. Magyarán, valamelyikőjüknek tetszik a másik, s ezért igyekszik a kapcsolatot létrehozni és fenntartani. Amennyiben ezt a tetszést a másik fél viszonzozza, úgy elmegy a dolog a szerelem irányába, amiben mindig van egy önző elem, ugyanis valahol a másik megszerzésére, birtoklására irányul. Ha a fiú-lány kapcsolatban az egyik fél nem viszonzozza a másik tetszését, akkor a kapcsolat – ha egyáltalán tartóssá válik – féloldalas lesz, melyből hiányzik a kölcsönösen mély szimpátia. A barátság velejárója az egymás előtti lelki kitérődés – „Jonatán lelke egybeforrt... Dávid lelkével” (1Sám 18,1) –, ami nem lehetséges az ilyen féloldalas fiú-lány kapcsolatban.

Az első barátságok kialakulása a serdülőkorra tehető, hiszen ekkor bukkan fel a gyerekekben a szoros baráti kapcsolat igénye. A serdülők vágnak a kölcsönös egyenlőségen alapuló kapcsolatokra a szülőknek, tanároknak való alárendeltség helyett. A barátság ebben az életkorban fontos, szinte nélkülözhetetlen része a személyiségfejlődésnek. A barát érzelmi támaszt és azonosulási mintát jelent. A barátok kiegészítik egymást. Megosztják egymással titkaikat, élményeiket, megbeszélik problémáikat, még az olyanokat is, amelyeket a szülőknek nem mondanak el.

A serdülőkori barátság néha egész életre szól. Ez általában nem elhatározás és nem is a barátok hűségének kérdése, hanem a körülmények szerencsés összejárásának következménye. Nagyobb az esélye a barátság fennmaradásának, ha a barátok továbbra is egymás közelében élnek: azonos városban laknak – s még inkább, ha – azonos középiskolába járnak. Az egymástól való térbeli (pl. az egyik fél kollégista lesz) és gondolkodásbeli (más irányban tanulnak tovább) eltávolodás szinte automatikusan magával hozza a barátság megszűnését. A barátoknak ilyenkor nincs idejük egymásra, illetve vészesen fogynak a közös témák.

A barátság mélyülésével a barátok száma csökken. A nagy baráti csoportban a kapcsolatok felszínesek. A lelki kitérődésre, egybeforrásra csak szűkebb körben, többnyire két ember kapcsolatában kerül sor. Ez az intimitás növeli a barátok egymás iránti vonzódását, ragaszkodását, de magának a baráti kapcsolatnak az örömét is. „Az ember, akinek sok barátja van, széttöretik” – mert valójában nincs egy barátja sem, akire számíthat –; „de van barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél” (Péld 18,24). A barátság a szerelem iskolája, jó előkészület az utóbbira, ugyanakkor több is ennél az előkészítő szerepnél.

Ifjúkorban a partnerkapcsolat sokaknál háttérbe szorítja a barátságot. Ennek nem kell feltétlenül így történnie, az viszont igaz, hogy a szerelem, majd a házasság beléptével át kell értékelni még a legjobb baráti kapcsolatot is. A szerelmes, a menyasszony, vőlegény (tehát nem az alkalmi partner!), a házastárs fontosabb a legjobb barátnál is – a barátság ápolására tehát kevesebb idő jut. Helyes azonban, ha a baráti kapcsolatot nem szakítjuk meg teljesen, hanem alacsonyabb szinten fenntartjuk, hiszen a barátoknak továbbra is szükségük lehet egymásra, sőt a családok szélesebb társaság iránti igénye is kielégíthető a baráti családok összejárásával. A baráti kapcsolat fontosságát mutatja, hogy olykor még a boldog házasságban élők is hiányát érzik a jó barátnak, akinek társaságában ugyanolyan felszabadultan adhatják önmagukat, mint otthon.

A felnőttkorban a barátságok az együtt töltött időt tekintve lazábbak, de tartalmukat illetően

változatlanul mélyek lehetnek. A felnőtteknek is nagy segítség a hívő baráttal való együttimádkozás, a családi időbeosztás nehéz kérdéseinek megvitatása stb. Szerencsés az a felnőtt, akinek ifjúkorából megmaradt a barátja, mert – miként a tapasztalat mutatja – a felnőttkorban nehezebb új barátságokat kötni. Ez főleg azokat sújtja, akik valami oknál fogva egy másik településre költöznek, beleértve a máshova házasodókat is. A felnőttkorra elhalványodik a barátság érzelmi támaszt és azonosulási mintát nyújtó jellege, s előtérbe kerül a kölcsönös előnyökön alapuló együttműködés. Ez azonban nem halványítja el a kölcsönös szimpátia mellett jelen levő érdekmentességet.

A barátságok kialakulása szigorú törvények szerint zajlik. Egy adott embernek nem lehet bárki a barátja. Értelmetlen az a törekvés, ha kiválasztok valakit, akit barátomul akarok. Kezdeményezhetek ez ügyben, de mégsem ő lesz a barátom (hacsak nem tudatosan a megfelelő személyt választom), hanem az, aki valamilyen módon hozzám illő. A kölcsönös rokonszenvet – mely a barátság alapja – kiváltó tényezők: fizikai vonzódás, ismerősség, közelség, hasonlóság.

A mai modern korban a nagyszerű emberi alkotások bűvöletében élő ember számára meglepő, hogy milyen erővel hat rá egy olyan biológiailag beprogramozott tényező, mint a fizikailag kellemes megjelenésű személyek iránti erős vonzódás. A fizikai vonzóság bűvöletében élünk, ha sokszor nem is vesszünk róla tudomást. Jobban látjuk e tényező hatását a következő kísérlet fényében. Száz nőnek megmutatták egy szép arcú kisfiú fényképét, másik száznak pedig egy csúnyácska kisfiú portréját. Mindkét csoportnak elmondták, hogy a képen látható kisfiú összetört egy értékes vázát, pedig korábban megígérte, hogy nem fog hozzányúlni, azután letagadta a történeteket, és a bátyjára fogta a csínytetet. A kísérletben szereplő nőktől megkérdezték, hogy el tudják-e képzelni, hogy a kisfiú máskor is engedetlen legyen, sőt hazudjon is a szüleinek. A vonzó arcú kisfiú fényképét látó nők egy része el sem akarta hinni, hogy ez a szép kis legényke ilyen gonoszságot követett el, és döntő többségük nem tudta elképzelni, hogy a kisfiú még egyszer ilyet tegyen. A csúnyácska kisfiú esetében a nők nem lepődtek meg a fiúcska gonoszságán, és nagyobb részük biztos volt abban, hogy a kölyök máskor is hazudni fog. A megkérdezett nők semmit sem tudtak a kisfiúkról, a válaszok különbözősége csupán a fizikai vonzóság különbségéből eredt. A fizikai vonzóság szerepet játszik a bírósági ítéletekben is; a rosszarcú, faragatlan viselkedésű bűnözők keményebb büntetésre számíthatnak, mint jóképű, udvarias társaik. A fizikai vonzóság ugyanúgy hat a barátválasztásra is: a potenciális barátok első közelítésben a jó megjelenésűek köréből kerülnek ki.

Az ismerősség akkor fejti ki hatását, amikor az ember bekerül egy új csoportba. Ilyen helyzetben azt tartjuk szimpatikusnak, akit már ismerünk valahonnan. Nem fontos, hogy közeli ismerős legyen az illető, már az is elég, ha párszor láttuk az utcán. Külföldi utazáson nagy örömmel beszélgetünk bárki hazánkfiával, akit azelőtt nem is láttunk, csak azért, mert a közös nyelv ismerőssé teszi számunkra. Saját példámon is bizonyíthatom az ismerősség szerepét a barátságok kialakulásában. Az egyetemen az a fiú lett a legjobb barátom, akivel közös gimnáziumba jártunk, csak ő két évvel hamarabb végzett. A gimnáziumi éveink alatt – bár egy kollégiumban is laktunk – nem különösebben kedveltük egymást. Az ismerősség hatására az egyetemen ez gyökeresen megváltozott.

A közelségnek a mások iránti érzelmünket felerősítő hatása van az emberi kapcsolatokban. Akit egy kicsit rokonszenvesnek tartunk, annál szimpatikusabbnak látjuk, minél közelebb ül hozzánk – mondjuk egy váróteremben. S az ellenszenves ember akkor a legtaszítóbb, ha történetesen mellettünk foglal helyet. A közelség szerepét mutatja az a felmérés, mely szerint a megkérdezettek több mint 80%-a az ajtószomszédjához tér be a legszívesebben egy kis beszélgetésre. A második helyre a második ajtóban lakó szomszéd került, a harmadik szomszédot pedig még kevesebben választották. Ezek után érthető, miért lesznek barátok kollégiumban a szobatársak, iskolában a padtársak.

Az első három tényező hatását hosszú távon legyőzheti a hasonlóság, ami a barátválasztás alapvető kritériumának tekinthető. Elsősorban olyan csoportban fejt ki a hatását, ahol mindenki ismeri egymást, s amelyben kevésbé fontosak az olyan felszínes tulajdonságok, mint a fizikai megjelenés. A barátok legtöbbször jellemző az érdeklődés, a problémák és az életszemlélet hasonlósága. Szintén lényeges az életkorban, az értelmi szintben és a társadalmi helyzetben – utóbbi főleg a lányoknál merül fel – való hasonlóság. Nem igaz, hogy a különbségek vonzzák egymást. Csupán az alapvető hasonlóságok melletti kisebb különbségek lehetnek vonzóak, ha például a barát jobb tanuló.

A fizikai vonzóság, ismerősség és közelség miatt létrejött barátságok felszínesebbek, hamarabb bomlanak, míg a hasonlóság alapján kötött barátságok időtállóbbak. Utóbbiak az igazán mély barátságok, melyek kiállják a nehézségek próbáját. Igaz tehát a mondás, hogy: „Madarat tolláról, embert barátjáról” lehet megismerni. Ez egyben önmegismerési lehetőség is: ha hitetlen a kebelbarátod, akkor vajon mennyire vagy az Urban?

Ha a serdülőnek nincs barátja, az komoly hátrány a személyiségfejlődésben. Az elszigetelődésben szerepet játszhatnak a testi fogyatékoságok, szépséghibák (mindkettő a fizikai vonzóságot csökkenti) és az aszociális személyiségjellemzők. Utóbbiak a társas viselkedés elemi szabályait sem tartják be.

Eddig tartottak a barátság általános jellemzői. Aki átrágtta magát a fenti, kissé talán unalmasnak tűnő ismertetésen, az felteheti a kérdést, hogy mire jó mindez? Nos, az előbbieket ismeretében fel tudjuk mérni, hol tartunk a barátságban, van-e mély baráti kapcsolatunk, vagy csak felszínes barátságokkal dicsekedhetünk, még ha kétségbeesetten igyekszünk is ezeket mély barátságokká tenni. Megállapíthatjuk, ki miért barátunk, és ki az, aki igaz barátunk lehet. Ezek után tudjuk, hogy a mély barátságok a hasonlóság alapján kötődnek, ezért nem próbálunk meg túlzottan nagy érzelmi ráfordítással bensőséges barátunkká tenni egy olyan személyt, aki csak a fizikai vonzóságunkat értékeli. Tudjuk, hogy a gyülekezetben levő kövér kislány miért magányos, s a lányok tudatosan igyekezhetnek megbarátkozni vele, nem várva a lehetetlenre, hogy az illető lány a megjelenése alapján is vonzó legyen. A beszéde, gondolkodásmódja lehet, hogy vonzó, de ezt sohasem fedezzük fel, ha nem kezdeményezzük vele a beszélgetést. Akinek pedig nincs barátja, tudja, hogy a hasonlóság alapján kell keresni a jó barátot.

Kivel barátkozzunk? Azzal, aki hasonló hozzánk és megbízható. Kívánatos lenne, hogy a barátunk jobb legyen nálunk, de ez értelemszerűen nem mindig megoldható. Az viszont igen, hogy a hívő fiatalnak ne legyen a bensőséges barátja hitetlen, még akkor sem, ha nincs hívő barátja. „Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok” (1Kor 15,33) – írja az Ige, és ez különösen igaz a barátságra annak erkölcsi támaszt és azonosulási mintát nyújtó jellege miatt. Nem nehéz elképzelni, mi történik azzal a hívő fiatalal, akinek a hitetlen barát az azonosulási mintája. Legyenek világi barátaink is, hiszen a hitetlenekkel való jó kapcsolat ad lehetőséget a személyes evangélizálásra, de ne azonosuljunk velük, mindig tartsunk tőlük bizonyos távolságot! Hadd lépjek tovább: a hívő fiatalok közül is az igyekvőbbekkel kössünk szoros barátságot, ne azzal, aki istentisztelet után diszkóba jár, vagy aki csak az énekpróbákra teszi be a lábát az imaházba! Az Úrnak átadott szívű, feddhetetlen ember a feddhetetlenekkel barátkozik, akik minden szempontból megbízhatóak. „Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére” (Péld 17,17). Akinek nincs ilyen barátja, az se búslakodjon, mert mindig közel van a nagy Barát, Jézus Krisztus, kinek szeretete és hatalma végtelen! Ő szívesen barátod lesz, ha te is akarsz!

NOVELLA

„Szokásos” vasárnap • ifj. Varga Sándor

Éles szirénaként hasított át az óra pittyegése a szoba hajnali csendjén. Oda sem kellett néznie, hogy a jól megszokott mozdulattal elnémítsa. Nemsokára már a konyhában iszogatta kávéját, így akarván kikergetni szeméből az álmoságot.

Vasárnap soha nem reggelizett – böjtölt. Sokan ismerték ezt a szokását, miattuk sem hagyhatott ki egyetlen alkalmat sem. Ott voltak a nemrég megtért fiatalok is, akiknek minél több dologban példát kellett mutatnia. Mondta is nekik sokszor:

– Legalább annyit böjtöljete, mint én! Ez a minimum.

De ha ő sem teszi, nem mondhatja ezt. Nem hazudhat!

Sokan tisztelték is, noha még nem volt idős.

Leült a kényelmes fotelbe, és elővette Bibliáját.

„Egy igazi keresztény már istentiszteleti alkalom előtt foglalkozik az Igével!” – gondolta, s jóleső érzéssel lapozott bele a rongyos szélű könyvbe. Két részt is elolvasott, most mégis valami más volt.

„Biztos rosszul aludtam, azért nem tudok úgy az Úrra figyelni. Majd kiimádkozom az imaórán. Mindenesetre a mai két részt is betartottam.”

Elégedetten indult fürdeni. Közben az Úr jóságáról énekelt.

„Milyen csodálatos, hogy nem nótákat dalolok zuhanyzás közben, mint a világiak! Jó hívőnek lenni!”

Elindult. Lassú volt a város. Összetört üvegek, szétvert telefonfülkék, betört kirakatok árulkodtak a ma emberének szokásos szombat esti lázáról. Szinte undort keltett benne a látvány.

„Istenem, de jó, hogy én otthon ültem ezalatt biztonságban. De jó, hogy nem vagyok részeges, tobzódó és ezért te szeretsz engem!” Kicsit megemelt fejjel nézett a körülötte levő emberekre, úgy lépett fel a villamosra.

Mintha mindenki fásultabb lett volna, mint máskor. Hideg, merev, kemény arcvonások néztek vissza rá. Az egész város hűvös volt. Nem az időjárás miatt – hisz tűzött a Nap. A légkör volt fagyos. Az emberek csak ültek, s unottan bámultak maguk elé.

Kinézett az ablakon. Egy kapualjban ember feküdt, mellette üres üveg jelezte, mitől alussza édes álmát most.

Két lány szállt fel. Leültek, és halkán beszéltek valamiről. Valami eltűnt! Csak ennyit tudott kivenni a sugdolózásból.

„Végül is, mit foglalkozom velük! Nem pazarlom az időmet ilyesmire, nekem most fontosabb dolgom van: az Isten házába megyek!”

Le kellett szállnia. A megállóban két ember lökdösődése fajult másodpercek alatt verekedéssé. Miközben elhaladt mellettük, ismét hálát adott Istennek, hogy ő nem a rossz oldalon áll. Ahogy közeledett a gyülekezeti épülete felé, egy fiatal nő rohant el mellette. Sírva, a férje nevét kiabálva.

„Micsoda világ! Elhagyott asszonyok, verekedés, részegség... Még szerencse, hogy vagyunk a világon hívők is! Hiába, ezek az utolsó idők jelei!”

Gondolkodását szokatlan látvány szakította meg: a gyülekezeti épület kapuja előtt csoportosulás volt.

– Békesség, testvéreim! – köszöntötte széles mosollyal a kis csoportot.

– Neked, is Kárpáti testvér!

A megszokott arcok voltak. Ők már kezdés előtt ott szoktak lenni, s megbeszélik az eseményeket – melyikükkel mi történt. Rendszerint persze azt is megvitatják – s ez az izgalmasabb –, hogy másokkal mi történt. Most is volt téma, hisz Katona testvér, a gondnok még nem érkezett meg. Neki kellett volna nyitni a kaput.

– Biztos rosszul van a felesége. Már megint állapotos – mondta Górné sokat sejtető

hangsúllyal, mintha olyat közölné, amit még senki nem tud. Persze a meglepődés a többiek részéről elmaradt, s ez egy kicsit rosszul esett neki.

– Én nem tudom, minek akarják ezt a csomó gyereket. A gyerekekkel csak baj van – szögezte le Koltai testvérnő. Ő volt a gyülekezet orgonistája.

A beszélgetést egy fiatal pár érkezése zavarta meg. Még nem házasodtak össze, de már együtt éltek. Többen szóltak nekik, hogy ez így nem helyes, de egy idő után elévült a dolog. Szinte mindenki természetesnek vette már ezt a helyzetet, csak a gondnok kérdezgette őket néha, elrendezték-e a dolgot?

„No – gondolta Kárpáti, megpillantva a következő érkezőt – Szabó testvér megint a barna-sárga csíkos nyakkendőjét vette fel.”

E ruhadarab nehéz, súlyos emléket idézett fel benne. Ezt viselte ugyanis a testvér, amikor öt négy évvel ezelőtt nyilvánosan megsértette.

„Bár meg is kapta érte az Úrtól, ami jár. Hát még az ítéletkor mit fog kapni!”

Szinte látta maga előtt, ahogy Szabó testvér átmegy a pokol kapuján, és félelemmel teli tekintettel nézi őt – Kárpáti Pétert –, aki ugyanakkor tűnik el a menny ajtajában.

Halvány mosoly jelent meg szája sarkában, ahogy eltűnődött a várva várt jövőn.

„Ó, de csodaszép lesz. De szeretnünk kell ellenségeinket is, úgyhogy...”

– ... az Úr áldjon meg testvérem! Ha jól tudom, neked van kulcsod a bejárathoz...

– Van. De Katona testvér még nem ért ide?

– Nem.

– Hát ez furcsa! Ilyet még nem csinált.

– Tudod, az asszonyka milyen kényes – legyintett Péter.

Az idősödő férfi kinyitotta az ajtókat, és a csapat bevonult az épületbe. Mindenki elfoglalta megszokott helyét. Kárpáti a jobb szélen ült mindig, a negyedik széksorban. Most is lepakolta motyóját a szék mellé, de még visszaindult az illemhely felé. Boda testvérnő már térdelt, s most a szék támlája és ülőkéje közti résen végigmérte az arra elhaladó Kárpátit.

– Olyan magasan hordja az orrát, mintha ő lenne a Megváltó – dűnnyögte, s gyorsan körbepillantott, nincs-e valaki a közelben, aki meghallhatta.

Nemcsak őt zavarta, hogy Péter fiatalsága ellenére sokszor tett bizonyosságot, sőt még néha az Igét is merészelté fejtegetni. Úgy néz ki, mintha őket oktathatná egy náluk sokkal éretlenebb keresztény.

Lassan kezdtek feltöltődni az üres helyek. A pásztor is megérkezett már, valami mégsem a megszokott módon történt. A gondnok még mindig nem volt itt, és rajta kívül is sokan nem jöttek. Ilyen időtájt pedig többen szoktak lenni.

Egy ismeretlen, kisírt szemű férfi lépett be az ajtón. Körülnézett, majd leült egyenesen Kárpáti helyére. Úgy látszik, nem elég erőteljesen jelezte a holmi, hogy ott egy fontosabb személynek fenntartott hely van.

Az egyik fiatal srác könyökével megbökte barátját, és fejével az ajtó felé intett, ahol ebben a pillanatban lépett be Kárpáti.

– Petya biztos a hasával küszködik, azért jött ilyen soká vissza.

A fojtott kuncogást Szabó testvér hangja szakította félbe, aki az imaóra kezdésére szólította fel a megjelenteket.

Első imádkozó Boda néni volt. Ő sokáig szokott imádkozni – most sem tette ezt másképpen. Utána Vásárhelyi bácsi szokott következni, de ő biztos gyengélkedett, azért nem volt itt.

Hiába húzták az időt az imaóra alatt, most sokkal több volt az üres hely, mint máskor. Pedig már az istentiszteletet is meg kellett volna kezdeni. Pár perc szünet közbeiktatásával, dicsőítéssel indult az alkalom. Az énekesek közül is hiányoztak páran, de a vezető itt volt.

– Testvéreim – szólt határozottan a pásztor az énekek után –, az ördög, úgy látszik, érzi vesztét! Sok testvérünk nyaral, sokan betegek, másoknak biztos közbejött valami. A Sátán megtámadta tagjainkat. De nem csak nálunk dolgozik lelkünk ellensége!

Testvérgyülekezetünk pásztorának gyermekei telefonáltak, hogy ma hajnalban szüleik eltűntek. Rablásra gyanakodnak... Az ördög nem alszik! Ha kell, még a pásztor is elrabolja, hogy megfossa a gyülekezetet az áldástól! Ne engedjük, hogy azért, mert kevesebben vagyunk, elessünk ma az áldástól! Amit a Sátán nem akar, az csak jó lehet! Teljünk hát meg az Úr Igéjével, merítsünk az áldásból, hogy tudjunk adni azoknak a testvéreinknek, akik ma nem lehetnek itt! Legyen Úr a Szentlélek ezen az alkalmon!

Néhány fej – feltűnés nélkül – Péter felé fordult. Ő szokott ugyanis az ilyen szép szólamokra áment és halleluját mondani. De „hősünket” – úgy látszik – túlságosan zavarta, hogy nem a helyén ül. Ráadásul végig szipogott a férfi ott mellette.

„Miért ide jön az ilyen bögni” – forrongott magában. „Csak zavarja a másikat a figyelésben. Biztos a Sátán küldte, hogy elterelje a gondolataimat!”

Alig bírta ki a végéig, hogy megkérdezze, miért pityereg.

– A feleségem elment az éjjel valahova, és nem jött haza – hangzott a válasz a nem túl barátságos kérdésre. – Gondoltam, itt megtalálom, hisz ide járt minden vasárnap.

„Ó, mostmár emlékszem” – villant fel Péter agyában. „Ez Szalaczký testvérnő férje. Régebben volt itt néhányszor, de hiába rágtuk a fülét, csak nem akart megtérni. Pedig hányszor figyelmeztettük, ha nem tér meg, Isten meg fogja büntetni. Hát most tessék! Mindenki azt kapja, amit megérdemel...”

Hazafelé is ezen gondolkodott.

„Igazi kereszténynek nincsenek ilyen gondjai! Furcsa, hogy ez az asszonyka is... Hm... Pedig példás élete volt. Kár érte! Biztos valami férfi... Így szokott ez lenni azzal, aki nem gyökerezik mélyen az Úrban! Hm... még a végén kiderül, hogy csak egy páran vagyunk, akik igaz keresztényként élünk! Egyszer csak majd hopp... jönnek a testvérek vasárnap, s csak azt látják, hogy nem jöttek néhányan a gyülekezet oszlopos tagjai közül. Kérdezik majd: – Hogyhogy Kárpáti testvér nem jött? – Mosolygott. „Szegények... nem jönnek rá, hogy az Úrnál vagyok már... Dehát mindenki önmagáért felelős.”

Alig voltak az utcán. Mintha a meleg elől húzódnak volna be mindenki. A villamoson is ugyanaz a szürke komorság, egyhangúság uralkodott.

Mikor hazaért, a lépcsőházban egyik szomszédjával találkozott.

– Üdvözlöm, Hermann néni! Megebédelt már?

– Édes fiam, Péterkém! Te még mindig itt vagy? – Az idős néni a meglepetéstől kerekre tágult szemmel nézett fiatal szomszédjára. – De hát... én azt hittem, te is hívó vagy!

– Az is vagyok! – böszült fel Kárpáti, mint akit a legnagyobb sértéssel bántottak meg, amivel csak lehet.

Az asszony értetlenül csóválva a fejét elment, miközben valami ilyesmit motyogott magában:

– Hát én ebből az egészből már semmit sem értek...

Kárpáti dúlt-fült mérgében:

„Pont az ilyen beszél nekem, akinek tele van bűnnel az élete! Mit tud egy ilyen öregasszony a kereszténységről?”

Kemény mozdulatokkal nyitotta ki az ajtót.

Ebéd alatt nagyjából lecsillapodott. Utána Bibliáját nyitotta ki, de hiába olvasta, semmi újat nem tudott kihozni belőle. Úgy sincs olyan igevers, ami nem került volna még elé, hisz háromszor is elolvasta elejétől a végéig. Inkább imádkozni kezdett. Szépen megfogalmazott szavai dallamosan járkáltak a szoba falai közt. Szavalni sem lehetett volna szebben. Nem hiába tanulta, gyakorolta annyit a hangsúlyokat. Közben a holnapi napra gondolt. Megint az idióta munkatársait kell térítgetnie. Hány éve csinálja már, és oda sem figyelnek rá!

Elbóbiskolt.

Csöngetés riasztotta fel a szunyókálásból.

– Ki lehet az, aki még imádkozni sem hagyja az embert!? – mérgelődött, de felugrott térdeiről, és ajtót nyitott.

Alig hitt a szemének! A meglepetéstől még köszönni is elfelejtett.

– Hogyhogy itt vagy testvér?!

Igen, tényleg Szabó testvér állt az ajtóban. Már négy éve nem járt még a környéken sem.

„Biztos bocsánatot kérni jött. Nem hiába vártam én erre... ugye-ugye... mégiscsak nekem lett igazam!” – gondolta, miközben beljebb invitálta a hívatlan vendéget.

Ahogy ránézett, feltűnt neki a mindig büszke tartású férfi most megtört, szinte púpos alakja.

– Baj van, Péter! – nyögte halkán a testvér, miközben leült a kanapéra.

„Bármit is tett velem, segítenem kell neki...”

– ... Nézd atyámfia! Nagyobb Az, aki bennünk van, mint az, aki ebben a világban van! Nincs olyan probléma, amit Ő ne tudna megoldani! Ha igaz keresztények vagyunk, nem történhet semmi baj, mert az Ő oltalma alatt vagyunk! Az Ő angyalai tábort járnak körülöttünk! Nos, szerintem a te gondod megoldásának a kulcsa a múlt rendezésében van! Nincs mese, ha megbántottál valakit, bocsánatot kell kérned tőle!

Miközben beszélt, fel-alá járkált. Nem nézett a kanapén ülő, összetört emberre, akinek a kis prédikáció alatt egyre csak torzult az arca, s most kerekre tárgult szemmel, tátott szájjal bámult az ide-oda sétálgató, ifjú prédikátorjelöltre.

„Ez nem normális! Ez még azt sem tudja, hogy mi van!” – gondolta magában Szabó. Ordítani szeretett volna, de nem jött ki hang a torkán. Megbénulva, sápadtan meredt fiatal testvéreére, aki kis hatásszünet után folytatta az okfejtést.

– Egy napot sem lett volna szabad várnod, pedig négy év az nagy idő! De én megbocsátok neked, és biztos az Úr is megbocsát, ha...

– Nem!!! Ebből elég! Te... te semmit nem értesz! Te bolond! Hát nem vettél észre semmit ma délelőtt?!

Kárpáti szája szögletében bujkáló mosolyát a csalódás fintora váltotta fel.

„Szóval nem is azért jött, hogy bocsánatot kérjen! A mai alkalomról van szó...”

Mérges volt, de összeszedte magát. Nem mert az idősödő férfi haragos arcába nézni, ahogy válaszolt.

– Kicsit kevesebben voltak – vont a vállát még mindig sértődötten. – Az ördög megtámadta a tagjainkat, de azért jó alkalom volt.

Szabó kábán bámult rá. Tátogott, majd remegő ajkait egy kis idő múlva, alig hallható hangok hagyták el.

– Jó alkalom volt? ... hm... de... de nem az elragadtatás után...

Nemsokára a két eddig büszke, emelt fővel járó-kelő ember magába roskadva ült szótlanul egymás mellett. Üres tekintettel, fakó arccal néztek maguk elé. Most már ők is olyanok voltak, mint azok a villamoson utazó emberek. Gondolataik hol a téves múltban kószáltak, hol a kilátástalan jövőt kutatták, de reménytelenségükre vigaszt sehol nem találtak...

Ám 5,18–27; 15; Ézs 1,3.5–8.11–23.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

FIGYELEM!

Megjelent a *Jézus a hű barát* című kazetta, hagyományos gyülekezeti énekek feldolgozásával. A kazetta ára 380,- Ft + postaköltség. 5 db esetén már csak 340,- Ft. (Postai utánvétellel megrendelhető).

Különleges lehetőség: kazettánk hangszeres zenéje magában is megvásárolható! Főként énekescsoporthoz ajánljuk play back kazettánkat. Ára: 700,- Ft plusz egy jó minőségű

kazetta ára és a postaköltség.

Megrendelhető: Szatmári Gábor 3600 Ózd, Bem út 11.

FELVÉTEL az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Bibliai Főiskolájára • Telegdi József dékán

Az EPK Bibliai Főiskolája az 1996/97-es tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó testvérek részére, akik

- Istentől elhívást kaptak lelkipásztori, vagy hitoktatói szolgálatra, illetőleg a gyülekezeti munkát segítő egyéb szolgálatra,
- középfokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,
- legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,
- már eddig is vállaltak különféle szolgálatokat a gyülekezetben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 4 év (levelező tagozat az új tanévben nem indul). A főiskola tandíjköteles.

Az intézménybe azok a megtért keresztények is kérhetik felvételüket, akik nem tartoznak a Pünkösdi Közösséghez.

A jelentkezés határideje: 1996. május 31.

A felvételi kérelmet az Országos Titkárság címére kell küldeni: 1143 Budapest, Gizella út 37. (Tel/fax: 06 (1) 251-6987 vagy 06 (1) 222-0086)

A felvételi kérelemhez csatolni kell

- sajátkezűleg írt önéletrajzot, melynek lényegretörően tartalmaznia kell a jelentkező megtérésének, elhívásának történetét (legfeljebb 2 oldal terjedelemben),
 - születési anyakönyvi kivonatot,
 - érettségi, ill. a legmagasabb iskolai végzettséget tanúsító bizonyítványt (az idén érettségizőknek iskolalátogatási bizonyítványt),
 - orvosi bizonyítványt, mely a főiskolai tanulmányokra való alkalmasságot igazolja.
- Szükséges még lelkipásztori ajánlás is, mely lényegében a felvételi kérelemben történik. A felvételi kérelem (*Jelentkezési lap*) a Titkárságon, ill. a Közösség lelkipásztorainál szerezhető be.

A jelentkezők felvételi vizsgán vesznek részt.

A felvételi vizsga tárgyai

- ó- és újszövetségi bibliaismeret (szóbeli)
- A bibliai szövegismeretet méri fel. A kérdések az egyes könyvek tartalmára és a jelentősebb bibliai személyek ismeretére irányulnak.
- Keresztény etika (írásbeli)
- Önismereti teszt, mely elősegíti a jelentkező személyiségének, lelki kultúrájának megítélését. Az önismereti teszt, összevetve a vizsgáztató személyes benyomásával, valamint a beérkezett referenciákkal, képet ad a jelentkező önértékeléséről is.
- Önéletrajzi és hivatásismereti kérdések (szóbeli)
- A vizsgáztató által irányított beszélgetés, melynek célja a jelentkező élettörténetének, elhivatottságának, pályaválasztási motivációjának megismerése, illetve a hivatása gyakorlásához szükséges nyelvi kulturáltságának megfigyelése.

Követelmény: Az EBF társintézménye, az ICI University *Keresztény Segítő*

tananyagsorozatának tankönyvei közül 4 tananyag elsajátítása és a zárótesztek legalább 80%-os teljesítése a felvételi időpontját megelőzően. (A könyvek megrendelhetők és további információ kérhető az EBF címén.)

Célja, hogy a jelentkező a teológiai képzéshez megfelelő bibliai alapismeretekre tegyen szert (szövegértés, alapvető bibliai fogalmak és a gyakorlati gyülekezeti szolgálatok megismerése).

A felvételi vizsgadíj: egyezer forint, melyet a vizsga napján a helyszínen kell befizetni.

A felvételi vizsga várható *időpontja*: július vége (a pontos időpontról minden jelentkezőt levélben értesítünk).

A jelentkezőknek eredményes felvételi vizsgát és jó előmenetelt kíván: *Telegdi József* dékán
{k1996103}

Pályázat az Élő Víz gyülekezeti terjesztői részére

Túlzás nélkül mondhatjuk, hogy az Élő Víz gyülekezeti terjesztői nélkülözhetetlenek lapunk számára. Olyan közkatonák ők, akiket szerkesztőgárdánk sok esetben nem ismer, de munkájuk nélkül az Élő Víz csődbe menne. E sorokkal fejezzük ki tehát irántuk köszönetünket és elismerésünket. Ezen túl – hogy némi anyagi elismerést is nyújtsunk – az Élő Víz Irodalmi Alapítvány támogatásával két pályázatot írunk ki a lapterjesztőknek.

1.) 5000 Ft jutalmat kap az, aki március 15-ig a legtöbb új előfizetést szerzi az Élő Víznek a januárban beküldött megrendeléseken felül. A saját gyülekezet tagjain kívül meg lehet célozni más felekezeteket is. A pályázatban az vehet részt, aki januárban már beküldte az idej megrendeléseket.

2.) 5000 Ft jutalmat kap az, akinek a gyülekezetében tartósan a legmagasabb az előfizetők aránya a taglétszámhoz viszonyítva. Itt bármelyik lapterjesztő pályázhat a következő adatokkal: előfizetők száma a tavalyi évben, illetve idén március 15-én; a gyülekezet taglétszáma tavaly, illetve idén január 1-én. Mivel a nagy gyülekezetekben nehezebb ugyanazt a jó előfizetési arányt elérni, mint a kisebbekben, ezért a nagy gyülekezetek plusz pontot kapnak: 20 példány felett az elért arány +0,1; további 15 példányonként újabb 0,1 pont. A pályázat értékelésekor a tavalyi és az idej pontszámot összeadjuk, és a legmagasabb pontszám nyer.

Mindkét pályázatnál a beküldési határidő: március 18.

Lapterjesztőinknek jó versenyzést és további eredményes munkát kívánunk.

{k1996104}

FELHÍVÁS

A kedves szülők figyelmét kéri a Gyermekmisszió!

1996-ban is tervezünk Országos Gyermektábort Kadarkúton.

I. turnus: július 13–20.

II. turnus: július 20–27.

Bővebb információt a következő Élő Vízben közlünk!

Segítsetek! (Egy konkrét imakérés)

Határainkon túli területekről szeretnénk gyermekeket meghívni a gyermekhétre, főleg a volt Jugoszláviából. Erre a célra várunk adományokat az EPK Titkárság címére:

1143 Budapest Gizella út 37. csekkszám: 536-741-2 „Gyermekmisszió-tábor” megjelöléssel!

Április 1-ig várjuk az adományokat, az összegyűlt összeg alapján tudunk konkrét gyermeklétszámot meghívni.

Kedves testvérek!

Várjuk bizonyosságaitokat megtérésekről, gyógyulásról, imameghallgatásokról. Írjatok szerkesztőségünk címére!

Bölcs mondás

Isten szemében egyetlen bűn rettenetesebb, mint ezer – sőt a világon levő összes – bűn a mi szemünkben.

Forrás melléklet

A Forrás melléklet megrendelhető a szerkesztőségben. Ára 50–500 db esetén 5,-Ft, 500 példány felett 4,-Ft. A külön rendeléseket március 15-ig szíveskedjeteK eljuttatni a szerkesztőségbe!

A Forrás hasznos szórólap lehet a gyülekezeti evangélizációkon, de kitűnő lehetőség az egyéni evangélizációra is.

Eredményekben gazdag... • Durkó Sándor László

...boldog új évet!

Lassan már benne járunk az új esztendő sűrűjében, terveink talán már most kezdenek megkopni. Pedig a legtöbben úgy tékoZolják el idejüket és energiájukat, hogy idő előtt lemondanak terveik megvalósításáról. Istennek viszont ez évben is terve van életünkkel, és szeretné, ha tervéhez adnánk magunkat. Isten tervének sikere sem az életkorra, sem a helyzetre, sem a körülményekre nincs tekintettel. Nála nincs olyan életkor, amely ne a legalkalmasabb volna a cselekvésre.

Ne a nehézségekre nézzünk! Egyébként is a nehézség nem más, mint alkalom, „munkaruhába” öltözve!

Életünket és ezen belül ezt az új évet sem elviselnünk, hanem Istenben megélnünk kell.

Minden ember, így mi is elégedettek és boldogok szeretnénk lenni ebben az évben is.

A boldogság viszont nem a tétlenség, hanem az Isten akaratában való kreatív elmélyülés eredménye.

Akarjunk eredményesek lenni. Nem biztos, hogy ezt úgy érzük el, hogy többet dolgozunk, talán elég kevesebbet, de jobban tenni.

Istentől kapott életcélunkat osszuk le középtávú és napi célokra!

Céljainkat állítsuk fontossági sorrendbe!

Érdemes megjegyezni a 80/20-as szabályt.

Fontossági sorrendbe állított terveink 20%-ának megvalósítása 80%-os eredményességre vezet.

Viszont e szabály tükrében jól el kell gondolkodnunk azon, hogy időnk 80%-át ismerőseink 20%-a veszi el.

Végezetül ne feledjük: Mások munkáját ez évben is könnyebbnek fogjuk érezni, mint a sajátunkat. És minél jobban csinálja a másik, annál könnyebbnek tűnik!

Csak egy napra...

%%Nem kutatom a jövődöt.

Várjanak bár hosszú évek,

Naponként hordom keresztet,

Mert napokból áll az élet.

Egy nap gondja nem oly súlyos,

Egy nap terhe sosem fáraszt,

És az erő mindig oly nagy,

*Mennyit rám az Ég kiáraszt.
Csak egy napra, csak egy napra
Adj erőt és győzedelmet!
Csak egy napra, mindig mára,
S holnap mindent újra kezdek.
Csak egy napra legyen enyém
Hit, szeretet, remény, jóság,
S naponkénti győzelmekből
Lesz örökkévalóság!
Mindennapi kenyerünket
Lelki, testi táplálékban
Csak naponként add meg nekünk,
S akkor bizva, bátran lépünk,
Bár előttünk szakadék van.
Csak egy napra így épül fel
Míg a célhoz el nem érek
Naponkénti győzelmekből
Diadalmas örökélet!/%%*

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla,
Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Tél

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-
6987 vagy (1) 222-0086

Felelős Kiadó: Fábíán Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 720 Ft
ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.

Felelős vezető: Szilva István ügyvezető

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1996109}

VÍZSZINTES: 1. EGY IGEVERS. 13. Jóáb e halomig üldözte Abnert (2Sám). 14. Júda nemzetségének egyik városa (1Krón). 15. Algériai kikötőváros. 16. Pusztaság, ide menekült Dávid Saul elől (1Sám). 17. Az úrvacsora egyik kelléke. 18. Vállalatok, üzemek zavartalan működést elősegítő részlege. 19. Erre a helyre. 20. „Mindenikünk maga ... számot magáról az Istennek” (Róm). 22. Írásra használt oldat. 25. Diétázni kezd! 26. Város Benjámín törzsi területén (Józs). 29. Dolgozik-e a kertben? 30. Hadád, Edom királyának városa (1Móz). 32. Igyekezz! 34. Az egyik kiemelkedő számítástechnikai kiállítás neve. 36. Társadalombiztosítás

röviden. 38. Páratlanul ragoz! 40. „Akik ... alatt vannak mint szolgák, az ő uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsek” (1Tim). 41. Létezik. 42. Tagadószó. 44. „Enyém a tanács és a ..., én vagyok az eszeség, enyém az erő” (Péld). 47. Női énekhang. 48. Káleb elsőszülött fia (1Krón). 49. „Mivel csalunk téged? A tizeddel és az ... valóval” (Mal). 50. Német nőnemű névelő. 51. A -ve párja. 52. Holland légitársaság. 53. Görög betű, fordítva. 55. A milliszekundum rövidítése. 56. „Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan vízű, csalóka ...” (Jer). 58. Fokbeosztás. 60. Veszteséggént elkönyvelő. 62. A zenei e hang lefelé módosítva. 64. Ruha elkészítésére való anyag. 66. A Rómabeliekhez írt levélben van! 67. „Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is ...” (1Kor). 69. Az asztácium vegyjele. 70. Tenger angolul. 72. Hangtalanul bejáró! 73. Igeköető. 74. M. M. E. 75. Női név. 77. Dunántúli város. 79. Újszövetségi férfi neve.

FÜGGŐLEGES: 2. Erre a másik helyre. 3. A Nemzetközi Valutaalap rövidített angol neve. 4. A tantál vegyjele. 5. A madarak testét borítja, visszafelé. 6. Kapuőr, aki elfogta Jeremiás prófétát (Jer). 7. Indulatszó. 8. Cselekedetei. 9. Női név. 10. Téli csapadék. 11. Országos Rendező Iroda. 12. Mózes által kiküldött, a Manassé törzséből való kém (4Móz). 13. EGY BIBLIAI IDÉZET. 21. Füzetbe jegyez. 23. Két skandináviai autójelzés. 24. „Ne támadjon engem a kevélynek ...” (Zsolt). 27. Keksz darab! 28. Jézus egyik neve. 30. Gád fiáról elnevezett nemzetség (4Móz). 31. A vonat eleje! 33. A kicsépel gabona szára. 35. „Hozsánna a Dávid ...!” (Mt). 37. Sodoma királya (1Móz). 39. Jó angolul. 41. Izrael egyik szálláshelye a pusztában (2Móz). 43. Muzsikálni kezd! 45. Lásd rövidítve. 46. Kettős betű. 47. Juttat. 52. „Oroszlán-kölykeidet ... emészt meg” (Náh). 54. „Akié a Fiú, azé az ...” (1Jn). 56. Ludolf-féle szám. 57. Patak, melyen Jézus is átkelt a tanítványaival (Jn). 58. Edom királya, aki után Saul uralkodott (1Móz). 59. Rangjelző. 61. „Kelj fel Úr-Isten, ... fel kezedet: ne feledkezzél meg a szegényekről!” (Zsolt). 63. A rostában van! 65. Tölgyes, ahol Ábrám lakott (1Móz). 67. „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ... vagyok” (Ézs). 68. Minőségi ellenőr. 71. Életkor, angolul. 74. Magyar Államvasutak. 76. Azonos magánhangzók. 78. Magyar Közlöny. 79. Mennyiségi egység, rövidítve.

Minirejtvény • Készítette: *Nagy Kornél*

{k1996110}

VÍZSZINTES: 1. Pál apostol rokona (Róm 16). 4. „Olvassassék fel e ... minden szent atyafi előtt” (1Thes 5).

FÜGGŐLEGES: 1. Lévita, aki a gersoniták feje volt Dávid idejében (1Krón 15). 2. „A szelíd ... a testnek élete” (Péld 14). 3. „Sebző ... a nyelvök, álnokságot beszél” (Jer 9).

Kedves rejtvényfejtő testvérek! • *Nagy Kornél*

E számtól kezdődően új jutalmazási rendszert vezetünk be. Az eddigi szerint teljesen ki voltunk szolgáltatva a sorsolás szeszélyének. Ezért mostantól a szerencsés helyett inkább a hűséges és rendszeresen jó megfejtéseket beküldő testvéreinket és barátainkat szeretnénk jutalmazni.

Ennek megfelelően kidolgoztunk egy **pontozási rendszert**, melynek lényege, hogy az Élő Víz egymást követő számaiban megjelenő rejtvényekre kapható pontszámok összeadódnak. Mindig a három legtöbb ponttal rendelkező kap jutalmat. A könyv vagy egyéb jutalomban részesülők, illetve azok, akik három egymást követő alkalommal nem küldenek be helyes megfejtést, elvesztik az addig megszerzett pontjaikat, és a pontgyűjtést előlről kezdenek. Az első időben a sorsolást nem tudjuk kikerülni, mivel többeknek lesz azonos számú pontja. A rejtvények megjelenésekor mindig közöljük a rájuk kapható pontszámot. Ez a beküldendő részben, a rejtvények után zárójelben lesz látható. A minirejtvényekre 1–2, a

keresztrejtvényekre 4–6 pontot lehet kapni, a nehézségi foktól függően.

És még néhány módosítás: a keresztrejtvényvel és a minirejtvényvel ezentúl külön-külön is lehet pályázni, illetve mindkettő beküldése esetén a rájuk kapható pontok összeadódnak. A minirejtvényeknél pedig nem adjuk meg teljes pontossággal a beírandó szó bibliai helyét, a vers megjelölését elhagyjuk. A tíz Élő Víz előfizetés kisorsolását a jövőben is megtartjuk. Itt a változás az, hogy mindenki részt vesz benne, aki az előző egy évben (az 1995/6. számtól, az 1996/5. számig) legalább három esetben helyes *keresztrejtvény* megfejtést küldött be, függetlenül attól, hogy az adott időszakban részesült-e már jutalomban vagy sem. Aki Élő Víz előfizetést nyer, a megszerzett pontjait nem veszti el.

Végül kívánom, hogy a továbbiakban is hasznos és áldásos időtöltés legyen a rejtvények megfejtése mindenki számára.

Felhívás!

Rejtvénykészítő munkatársakat keresünk elsősorban a rejtvényfejtő testvéreink közül, akik – szívesen megpróbálkoznának a rejtvénykészítéssel, és örömeiket lelnék e szolgálatban, – szívesen áldoznának erre időt, energiát, és ezt fel tudják ajánlani az Úrnak, – ismerik az Élő Vízben megjelent rejtvények színvonalát, és ilyet vagy ennél színvonalasabbat tudnak készíteni.

Jelentkezni levélben lehet a szerkesztőség címén: 1143 Budapest, Gizella út 37. A jelentkezőknek rejtvénykészítő szabályzatot küldünk. Kérjük, jelentkezzenek!

Beküldendő:

a *keresztrejtvény* vízszintes 1. és a függőleges 13. soraiban található igék pontos bibliai **helye (4 pont)**, valamint a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összerakott szó, mely egy ószövetségi férfi **neve (1 pont)**. **Beküldési határidő mindkét rejtvény esetében: 1996. március 7.**

A '95/6. szám rejtvényeinek helyes megfejtése: *keresztrejtvény: Lk 19,10; minirejtvény: Heródes*. A helyes megfejtést beküldők közül, a *Vadon Tamás* órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) által felajánlott órát **Komócsi Józsefné** (Makó) nyerte. Könyvet nyert: **Gróf Nándorné** (Csetény) és **Nagyné Fábrián Éva** (Inota).

FORRÁS – MELLÉKLET

Befolyásos segítő • Kovács Zoltán

Egyetemi éveink vége felé jártunk, amikor az egyik barátom nagy dilemmába jutott. A debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen akkoriban a tanárok nagyobb része párttag volt, és 4–5. évben a szorgalmas és jó magaviseletű hallgatóknak felajánlották, hogy lépjenek be a pártba, ezzel is egyengetni kívánván az útjukat. A barátom is kapott ilyen „megtisztelő” ajánlatot, és éppen ez okozta a problémáját. Ő ugyanis nem volt meggyőződéses marxista; amennyire emlékszem, inkább ellenzéki beállítottságú volt, bár alapvetően nem érdekelte a politika. Szíve szerint tehát nem lépett volna be a MSZMP-be, ugyanakkor vágyott azokra az előnyökre, melyeket a párttagságtól remélt (jó munkahely és fizetés, lehetőség a karrierre). Mások két kézzel kaptak a remélt előnyök után, és gondolkodás nélkül beléptek, a barátom azonban nem akart elhamarkodottan dönteni. Gondolkozási időt kért, s pár hét is eltelt, mire dönteni tudott. Ezalatt többször is tanácsot kért tőlem, hogy mit tegyen. (Engem, mint közismert hívó embert, meg sem próbáltak becsábítani a pártba.) Természetesen minden eszközzel lebeszéltem barátomat a kommunistaságról. Érvettem, vitatkoztam; cáfoltam, hogy különösebb előnyökkel járna a párttagság, egészen a számomra legdöntőbb

érvig, hogy ha ezekkel az istentagadókkal közösködik, akkor tulajdonképpen Istennel fordul szembe.

Egy ilyen beszélgetésünk során felhozta, hogy az sem mindegy, hogy milyen helyre kerül a katonaságnál, s a párt ebben is segít. Mondtam neki, hogy én ugyan nem a pártban bíznék, hanem Istent hívnám segítségül. Mire ő: „Kíváncsi leszek, hogy hova fogsz kerülni!” Bizonyágtételelem süket fülekre talált. Megtérletlen barátom inkább a pártban bízott, s ennek megfelelően döntött is: 1985 őszén, pár évvel a rendszerváltás előtt belépett a pártba. Döntését alapvetően a hitetlensége motiválta: a kommunista párt akkoriban mindenhatónak tűnt a társadalmi életben, Isten pedig mit tehet, ha van egyáltalán?

Az esetet talán el is felejtettem volna, ha röviddel ezután nem vonulunk be katonának. (Mindketten az egyetem után, egyhuzamban szolgáltuk le az – akkor még – másfél évet.) A katonaság (főleg a szocialista) igazán ellenséges környezet egy hívő ember számára – még attól is tartottam, hogy a Bibliámat elveszik –, de az Úr minden ilyesmitől megoltalmazott. Sőt, olyan jó helyre kerültem, hogy el sem hittem volna, ha előre elmondják. Az első négy hónapban egy tiszthelyettes-képzőben voltam, a hátralevő időt pedig főtörzsőrmesterként szolgáltam egy üzemanyag vizsgáló laboratóriumban. A rangom annyit jelentett, hogy csak reggel, a munkaidő kezdetén kellett megjelennem a laktanyában, és a munkaidő végeztével hazamehettem, és otthon aludtam. Gyakorlatilag csak mint egy munkahelyre jártam be – ennyit ért a mindenható Isten segítsége.

Pártag barátom viszont meglehetősen rossz helyre került a katonaságnál. A román határnál, Létavértesen lakott, s innen az ország másik végébe, egy szombathelyi laktanyába vitték rang nélküli honvédként. A párt a laktanyán belül sem oltalmazta. Egyszer például egy nehéz szekrényt cipeltettek velem, amitől sérvet kapott, és meg kellett műteni. A barátommal, sajnos, nem találkoztam azóta, az utolsó hírem róla az, hogy bosszankodott, hogy milyen szerencsém volt a seregben.

Isten meg tudja oltalmazni a Benne bízókat minden helyzetben. A Szentírás szava igaz: „Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéből emlékezünk meg. Azok meghanyatlanak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk” (Zsolt 20,7–8). Istennek van hatalma cselekedni, s mivel szereti a Jézus Krisztusban hívőket, ezért nem marad tétlen, ha róluk van szó.

De hol van itt az Olvasó helye? A sérvet kapott pártember oldalán? Korántsem! „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen” (Ez 33,11). A megtérés után az Olvasóhoz is szól Isten felhívása: “Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50,15).

Ha többet meg akarsz tudni Istenről, a befolyásos segítőről, írd szerkesztőségünk címére: Élő Víz Szerkesztőség, 1143 Budapest, Gizella út 37. Szívesen állunk rendelkezésedre.

A legközelebbi pünkösdi gyülekezet, melyet felkereshetsz:

Vallás helyett Jézus Krisztus • *Bíró Gabriella (Jánkmajtis)*

Bíró Gabriellának hívnak, Jánkmajtison lakom. Negyedik osztályos vagyok a Fehérgyarmati Zalka Máté Gimnáziumban. Szeretném leírni, hogyan tértem meg.

Négy évvel ezelőtt általános iskolai tanulmányaimat a hajdúdorogi Görög Katolikus Gimnáziumban folytattam. Azért választottam ezt az iskolát, mert azt hittem, itt majd kapok egy pluszt: a tanításon túl emberséges, jó szellemű nevelést. Eleinte minden nagyon jól indult: Jók voltak a tanulmányi eredményeim, és lelkileg is rendkívül szabadnak éreztem magam. Egy évig ez működött is az életemben, de aztán mintha kettévágták volna: azon kezdem gondolkodni, hogy tulajdonképpen mi a vallásos ebben az iskolában? A tanárok ridegek voltak, a diákok ittak, cigiztek, a misék számomra mindig ugyanolyan unalmasnak tűntek.

Akkor még nem tudtam, mi az, ami hiányzik az életemből, de láttam az ott folyó ürességet és életteleniséget.

Egy apácával különösen jó kapcsolatban voltam, de rajta sem láttam krisztusi örömet, mint ahogy a többi papon vagy szerzetesen sem, viszont volt az iskolában egy tanárom, aki mindig azt mondta, hogy nem a felekezethez való tartozás a fontos, ő nagyon szereti Jézust, és már évek óta Neki szolgál. Elmondta, hogy amikor rászállt a Szentlélek, annyira átjárta az egész lényét, hogy örömeiben majdnem elrepült. Én száj tátva hallgattam mindezt, de képtelenségnek tartottam – mivel emberileg gondolkodtam. Aztán mikor rákérdeztem, hogy mégis jár-e valamilyen templomba, azt felelte: „Pünkösdi vagyok.”

2. osztályos koromban az Úr olyan fájdalmonkon és csapásokon vezetett át, aminek következtében ott kellett hagynom azt az iskolát. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy megengedte az életemben azokat a csalódásokat, kiábrándulásokat, hogy megmutassa nekem: Rá van szükségem.

Fél évvel ezelőtt – 1995. jún. 4-én – elmentem egy bemelegítésre, és annyira megfogott, megérintett az Úr ereje, hogy azt mondtam: Soha többé nem akarok mást csinálni, mint az Úrban járni. Ismerőseim közül sokan csodálkoztak, hogyan lehetséges az, hogy miután eljöttem a vallásos iskolából, azután tértem meg. Én csak ennyit mondtam: Jézusnál nincs lehetetlen! Ő nem azt nézi, ki vagyok és honnan jövök, Neki úgy kellek, ahogy vagyok! Azóta már bemelegítettem, igyekszem az Úr útján járni és parancsolatait megcselekedni.

Van Isten az égben • Rézműves Miklósné, Jánkmajtis

Olyan betegségről írok most bizonyosságot, amelynek a kezelése több hónapot vett volna igénybe. De amint tudjuk, van Isten az égben, akinek olyan nagy a hatalma és szeretete, hogy a szívből jövő imákat meghallgatja. 1992-ben történt, hogy hosszú ideig erős fájdalmonkat éreztem a hátamban és az oldalamban. A körzeti orvos azt mondta, hogy ezek a bántalmak idegi alapon vannak. Különböző fájdalomcsillapító gyógyszereket szedtem minden eredmény nélkül. Röntgenfelvételt készítettek, és a következőket állapították meg: női tenyérszerű nagyságú árnyék van a tüdőmön.

Egy hét múlva be kellett feküdni a megyei tüdőszakkórházba. Nagyon el voltam keseredve, főként az foglalkoztatott, hogy meg kell halnom. 23 éves voltam, és volt egy kislányom. Aznap este megkértem a gyülekezetet, hogy imádkozzanak értem. Isten kijelentette magát a gyülekezetnek a vezetőkön keresztül. Lelki szemeikkel látták, amikor az Úr Jézus odajött hozzám, megsimogatta a beteg testrészem, és azt mondta, hogy ez a betegség nem halálos, hanem isten dicsőségére lesz. Ettől a perctől kezdve megszűnt a fájdalmon, békesség költözött a szívembe. Amikor egy újabb felvételt készítettek a kórházban, már nem látszott folt a tüdőmön. Néhány napon belül elengedtek a kórházból, azóta már két kisfiút szültem, így három gyermek édesanyja vagyok. Boldogan mondhatom, hogy Istenem teljesen meggyógyított, az Ővé legyen a dicsőség, hogy munkálkodik közöttünk!

Dönts Jézus mellett! • A szerkesztő

- Ha szeretnéd megismerni Istent:
 - Ha régóta keresed, de nem találsz az élet értelmét:
 - Ha szomorú vagy, és nincs kihez fordulnod:
 - Ha boldog vagy, és az is akarsz maradni:
 - Ha az örök igazságot keresed:
 - Ha elegend van bűneidből, és végre szabadon, szeretetben akarsz élni:
 - Ha el akarsz jutni az örök életre: **DÖNTS JÉZUS MELLETT!**
- Ő mondotta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához (Istenhez),

csakis énáltalam” (Jn 14,6).

Jézus Krisztus az egyetlen megoldás, mert:

1. A menny ingyenes ajándék, nem lehet megvenni

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban” (Róm 6,23).

2. Az ember bűnös, nem mentheti meg magát

„Bizony nincs olyan igaz ember a földön, aki csak jót cselekedne, és nem vétkezne” (Préd 7,20).

„Vagy mit adhat az ember váltságdíj a lelkéért?” (Mt 16,26b).

3. Isten azonban talált megoldást, mert Ő a szeretet

„Mindenkinek vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket a Krisztus Jézus által” (Róm 3,23–24).

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Nincs más út

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének” (ApCs 4,12).

A megtérés

Nem elég mindezeket ésszel belátnod, szükség van a megtérésre is. Ez azt jelenti, hogy döntened kell Jézus Krisztus mellett, el kell fogadnod Őt személyes Megváltódnak és Uradnak. El kell határoznod, hogy ezentúl Isten akarata szerint fogsz élni.

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.” (1Jn 1,9).

„Aki azt mondja, hogy Őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan Ő élt.” (1Jn 2,6).

Kérünk, tedd meg most ezt a lépést! Saját szavaiddal mondd el az Úr Jézusnak, hogy szükséged van Rá, az Ő váltságahalálára, s megnyitod a szívedet Előtte! Kérd, hogy segítsen, hogy Isten akarata szerint tudjál élni!

Ha őszintén imádkoztál, Ő meghallgatott, s már Isten gyermeke vagy. Igyekezz minél jobban megismerni Őt a Bibliából és a megtért emberek közösségében! Szeretettel kérünk, hogy írd meg e fontos hírt nekünk!

GYERMEKKÖR

{k1996111}

{k1996112}

{k1996113}

{k1996114}

{k19961D}